

2013 m. vasario 1 d., penktadienis

Nr. 5 (1019) | Kaina 2,50 Lt

D a i l é | M u z i k a | T e a t r a s | K i n a s | F o t o g r a f i j a

2

Jono Vaitkaus spektaklis „Stabmeldžiai“

3

Premjera Klaipėdos dramos teatre

4

Pokalbis su režisieriumi Damienu Odouliu

5

Šiuolaikinės scenografijos paroda

G. Jucevičiaus nuotr.

Knygoje – Alfonsas Andriuškevičius

9

Nauji filmai – „Ištrūkės Džango“

D. Liškevičiaus nuotr.

Neaiškios priežastys

Su menininku Dainium Liškevičium kalbasi menininkė Paulina Pukytė

1. Ar piešti sunku?

Priekluso nuo to, ką piešti. Šiuo klausimu paskambinai Linui Jablonskiui, per kurį, po ilgo laiko tarpo, vėl pradėjau pažyti. Tikriausiai dėl to ir mano paroda įvyko „Katinėlyje & Gaidelyje“. Lino atsakymas: „Sunku“, – o aš pratęsiu jo mintį: – „Nebent gautum dvejų metų astostogas Tailande.“

2. Jam sunku, tai patarė tau? Nori pasakyti, kad Tailande piešti būtų lengviau?

Būtų lengviau, nes Tailande išvis nereikėtų piešti. Galima būtų išsi-versti ir be meno.

3. O vaikystėje sunku buvo piešti? Tėvai vertė?

Mano 7 m. sūnus Ažuolas sako, kad nežino, ar sunku, ar lengva.

4. Vėl išsisukinėji. Taigi klausiu, ar tau pačiam sunku, o ne apskritai.

Kiek pamenu, Hitlerio, kurį per-

piešiau nuo pašto ženklo, mama nevertė piešti. Šiuo metu jis yra Leipcigo Šiuolaikinio meno galerijoje (Gfzk), mano „Muziejaus“ ekspozicijoje šalia juodaodžio vyro portreto, kurį piešiau jau mokykloje.

5. Na, būtų keista, jei kas būtų vertės piešti Hitlerj. O juodaodžius piešti mokykloje, pamenu, skatinu. O kas sunkiau, piešti ar stovėti ant galvos?

Manau klausimą reiktu apversti – kas lengviau, piešti ar stovėti ant galvos? Stovėti ant galvos pradėjau, aisku, ne vaikystėje. 16-ojo gimtadienio proga nuo draugo, kurio tėvas taip laikais buvo žymus fotografas, gavau dovanę knygą – „Jogos sistemos pradmenys“ (Vilnius, Mokslo, 1986). Šios knygos ketvirtame viršelyje rašoma, kaip ja naudotis. „Jei pasiryžote treniruotis savarankiškai, bet neturite kvalifikuoto mokytojo, paprašykite, kad kas nors lėtai, ramiu balsu skai-

tytų knygoje pateikiamus pratimus, o jūs tiksliai kaip nurodys juos atlikite. Skaitantysis atidžiai stebi, ar pratimus atliekate taip, kaip aprašyta, taiso jūsų netikslius judesius, bet savo komentarų neteikia. Po kiek laiko pasikeiskeite vietomis – jūs skaitykite savo partneriui. Stebėdami ji iš šalies, daug išmoksite. Tada ir pagalbininko neberekės. Tačiau kartkartėmis patys pasiskaitykite viša pratimo aprašymą: bus lengviau ji įsiminti ir geriau atliksite, treniruodamiesi nedarysite klaidų. Labai svarbu kreipti dėmesį į kickviečių knygoje minimą mažmožių, tiksliai atlikti net menkiausius judesius, nes kitaip pratimai neduos naudos.“

6. Tai būtent taip ir darei? Radai „partnerj“, kuris tau sakė, kaip reikia daryti pratimus? Tavei tai nenerino? O jis(ji) pats(pati) paskui irgi darė? O kai jo(jos)

NUKELTA | 6 PSL.

Gyvenimas vardu Ilgesys

Jono Vaitkaus spektaklis „Stabmeldžiai“ Rusų dramos teatre

Dovilė Zavedskaitė

Tąkart buvo sausio 25-oji – pusiaužiemis. Sakoma, kad šią dieną ant kito šono apsiverčia iš šiemos miego pabudę ežiai, barsukai, meškos. Sakoma, kad tai virsmo laikas – taškas, nuo kurio gamta pasuka veidu į pavasarį.

Tąkart buvo premjera Rusų dramos teatre. Jonas Vaitkus pristatė naujausią savo darbą pagal Annos Jablonskajos pjesę „Stabmeldžiai“. Režisierius norėta pakalbėti apie tikėjimą ir jo atmainas šiuolaikinio žmogaus gyvenime. Ar pusiaužemio proga Vaitkus sukūrė pretekstą žiūrovo virsmui? Vargu. Tačiau keletas spektaklio detalių įstrigo.

Scenoje – suirusi šeima: kaip iš jų namų durų telikusios staktos ir spynos (scenografas – Jonas Arčikauskas), taip iš šios šeimos – tik iš tradicijos besitęsiantis buvimas po vienu stogu. Padėtį dar paaštrina nuolatiniai išgerti mėgstančio kaimyno, pasišovusio padaryti remontą, vizitai: visi čia šaukia, visi čia nusivylę – vienas kitu, savimi ir gyvenimu, kuris nesiklosto. Tačiau netikėtai įžengia iš piligriminių kelionių sugržusiuoli tikičioji, senelė Natalija (Inga Maškarina, Liubov Timochova): kartu su savimi ji, regis, parsiveža ir patį Dievą, kuris susizgrimbua tuo pat tvarkyti šeimos gyvenimą – parūpina mamai Marinai (Jelena Bogdanovič) pelningą užsakymą, įdarbina tėtį Olegą (Valentinas Krulikovskij), iš dugno pakelia kaimyną Bocmaną (Vladimir Dronov), taigi šis akimirkniu užbaigia trijulę namų virtuvės remontą. Tik iš dukters Kristinos (Jevgenija Gladij, Jelena Orlova, Juliana Volodko) velniai niekaip neišlaksto – ima ir išsoka mergaitę pro balkoną. Ir kur tada Dievas padėjės?

Pirmausia reikia pasakyti, kad Anna Jablonskaja tragiškai žuvo būdama dviešimt devynerių. Taigi pjesė rašyta jauno žmogaus, ir tai jaučiamas: tekstas gana šabloniškas, numanomas, vietomis pernelyg pigus, bet retkarčiais priverčiantis suklusti. Intarpai, kuriuose pagal nuspėjamą liniją vystomi personažai staiga atsiveria netikėtu kampu – reti, bet įtikantys. Štai tėtis Olegas naktimis vienas užsidaro vonioje. Ką jis ten veikia? Klausosi klasikinės muzikos, diriguoja ir išsi nuo nepasiekusio šeimininkio gyvenimo. Kaimynas Bocmanas sakosi nebegalėti: naktį prie stalo jis buvo susitikęs su savo mirtimi – degtine. Dabar jis net keikits nebegalėti – suparalyžiuoja, ir nors tu ką. Dukra Kristina – paleistuvė, kuriai labiau už viską ilgu dienos, kai mama parodė negyvą varną. Kai visoje žemėje nebeliko nieko – tik ji, mama, varna, šaltis, ir nebebuvo ko ti- kėtis – viskas išaiškėjo.

Vis dėlto viena pagrindinių – tikėjimo – tema tiek pjesėje, tiek spektaklyje suskamba gana blankiai. Ji

vystoma pernelyg tiesiai ir stereotipiskai, nepaliekant erdvės žiūrovo interpretacijai. Pirmoje dalyje užplūstanti tikėjimo maniai, antroje dalyje išvirstanti į nusivylimą tikėjimu ar jo persimainymą į individualias alternatyvas, neatveria jokios gelmės, gana paviršutiniškai teapčiuopia šiuolaikinio žmogaus religijos – ar Dievą, ar daiktą grįstos – plotmę. Spektaklis nepriverčia kvestionuoti savo santykio su

vaidinanti Jelena Bogdanovič – tipiška nusivylusi namų šeimininkė, vietomis demonstruojanti nepagrįstai išdidintas emocijas. Vienepus, per mažai atvertas ir seneles Natalijos vaidmuo – ji čia tik religinė funkcija, be kūno ir širdies. Tiesa, Ingos Maškarinos į spektaklį įneštasis grubesnis, šaltiesnis, beveik bejausmis religingumas suskamba labiau nei Liubovės Timochovos kuriamą karštai

mainosi žiūrovo akyse ir stebina savo variantiškumu, lemančiu spektaklio ritmo ir nuotaikos kaitą.

Apskritai tiek spektaklio garsių audinys, tiek vaizdai verti pagyrų. Pirmojo unikalumas, gimstantis gyvoje muzikoje, atliekamoje daugeliu instrumentų, tėsiasi ir taikliai parinkti intertekstinių motyvų lygiu. Ir klasikinė, ir religinė, ir sunkioji muzika sustiprina sceninį vyksmą, visuomet įsiterpia vietoje ir laiku.

Scenovaizdis – Jono Arčikauskų nuopelnas – taip pat pasižymi savarankiškumu. Jis tarytum pasakoja savą istoriją – beje, šiek tiek švelnesnę, kultūringesnę, kiek apvalančią pjesės grubumą. Scenovaizdyje taikliausiai iškyla ir tikėjimo, stabų tema. Pirmoje dalyje scena nuklojusi detalė – virtuvę su dukters kambariu, siuviimo mašiną su Kristinos lova susiejantis motinos siuvinys – antroje dalyje jau kybo scenos tolumoje, šalia vonios (kuri čia – užėmusi kryžiaus vietą), virš lovostalo-altoriaus funkcijas atliekančios konstrukcijos. Scenografija pati dėlioja prasminius akcentus ir, kas svarbiausia, vystosi žiūrovo akyse: tiek vonia, tiek siuvinys – savotiški tévo ir motinos kasdienybės stabai – scenoje pakimba jau su savomis istorijomis, atsineštomis iš pirmosios spektaklio dalies.

Dar stipresnę evoliuciją kuria svarbiausiai antrosios dalies simboliai – kiaušinis ir kaukė. Du raudoni kiaušiniai (velykiniai margučiai) ir dvi spalvotos kaukės (abieju – po mažą ir didelį variantą) gyvena paralelinius gyvenimus: juos sugretindamas Vaitkus kelia klausimą – kuo krikščioniškos prigimties kiaušinis skiriasi nuo „velnio sutverto“ stabo – kaukės? Ir kuo – nuo bet kokio daikto, kurieems meldžiasi šiuolaikiniai žmonės? Šių dvių

simbolių augimas – nuoseklus ir išbaigtas: prasidėje nuo mažųjų savo variantų, žiūrovų akyse jie mai-nosi į didesnius, tai suartėja, tai atitolsta, ir galų gale susijungia Natalijos vaidmenyje: nuo kaukės pa-kraupusi religinga senelė miršta su margučiu rankose.

Prie scenovaizdžio išbaigtumo prisideda ir videoprojekcijos. Tie-sa, jos dviprasmisko: vietomis vaizdiniai iškalbingi (daugiabučiai, šeimos atvaizdas), vietomis – prašantys daugiau pagrįstumo (debesų dangstoma pilnatis, daugybė įvairios kilmės vos akmirkai pasirodančių ženklių), vietomis – banaloki (ligoničėje gulinčios dukters „iliustracija“). Beje, sceninį veiksmą papildantys Kristinos šuolio pro langą vaizdinys nori nemori prima-na daug atgarsio sulaukusio Romeo Castellucci spektaklio „Apie Dievo Sūnaus veido koncepto“ motyvą: aname Kristaus veidą bjau-roja tamsios medžiagos tekėjimas, o štai čia Kristinos veidas „apipila-mas“ baltais dažais. Sąsajos – tiek išraiškos, tiek tematikos prasme – skatina daryti prielaidą, jog tai galis būti įžvalgas (beveik) intertekstas.

Ir vis dėlto – kai gerai pagalvoji, jei jau režisierius norėjo kalbėti apie tikėjimą – nesvarbu, religini, filosofini, daiktis, – begėdiškai peršasi mintis, jog palikus šiam spektaklyje vien muzikinį ir vizuali-nį piešinius, ko gero, atsivertų kur kas platesnė erdvė žiūrovo kūrybai. O štai susakius viską per siužeti-ninę liniją – be jokių pauzių, be jokių nutylejimų – spektaklis išsenka ir nuvargsta pats nuo savęs. Ir išeinių atgal į pusiaužiemį – nelabai ko paklaustas, nelabai kuo pavirtęs. Skamba tik lūpinė armonikėlė ir imasi Ilgesys... kaip pasakyti Ole-gas – patys žinote kam.

„Stabmeldžiai“

D. MATVEJEVO NUOTR.

tikėjimu – jis tik šaltai tradiciškai išdėsto, ką turės pasakyti, ir padeda tašką.

Tačiau Vaitkus sustiprina ir išgryrina kitą – Ilgesio – temą. Viena gražiausiai spektaklio mizansceną – Kristinos monologas apie negyvą varną (jį papildo ir kiek ankstesnis stilizuotas, sapniškas, ko gero, niekada nebuvęs mamos ir dukters apsisakinimas) – leidžia suprasti, kad dauguma šių žmonių iš tiesų ilgisi tikrumo. Nesvarbu, kokios kilmės jis būtų – religinis, žmogiškas, filosofinis ar buitinis, tačiau svarbiausia – toks, kurio galėtum besalygiškai įsitverti. Jie nori turėti prie ko prisirišti – ir būtent dėl to tampa žiūrovui artimi ir atpažįstami.

Minėtas monologas pripildo Kristinos vaidmenį krauju – jame atsiranda gyvybė, kuri lig tol buvo pamauta ant stereotipisko nepaklusnios dukters motyvo. Galu gale Kristinos vaidmuo tampa vienu išbaigčiausiu, o jo atlikėja Jevgenija Gladij parodo gal kiek hipertrofuoja, bet visą emocinę amplitudę. Taip pat įvairus, pilnavertis ir ne vieną metamorfozę patiriantis kaimynas Bocmanas. Jame po truputį atskleidžia visos tikėjimo rūsys – nuo stikliuko, per Dievą iki stabokaukės. Jis turi daugiausiai nesume luoto nuoširdumo, ir Vladimirui Dorondovui, regis, susigventi su vaidmeniu išties pavyksta. O štai Olegas ir Marina kiek per schematiški. Marina – eilinė valdinga, šeimą išlaikanti moteris, po padu pa-spaudusi eilinių bedarbi menišką vyra. Neįtinka ne tik pjesės personažai, bet ir juos kuriantys Jelena Bogdanovič ir Valentinas Krulikovskis. Jis pernelyg švelnus, gal net nebrandus – atrodo taip, tarsi lig šiol gyvenime būtų mažiau supratęs už savo dukterį. O štai Mariną

ir giliai religinga Natalija.

Vis dėlto džiugu, kad Vaitkus ne siima ginti nė vieno – personažai atviri žiūrovų vertinimui. Jie patys gali rinktis, iš kieno pusę stoti. Jei tektų apsispręsti recenzijos autorei, ilgai dvejeti nebūtų ko – tene-supyksta svarbesnieji, bet pats savičiausias vaidmuo yra nedidelę dramaturginę reikšmę turinčio Vaitkus išplėtoto Benamio. Multiinstrumentalisto Gedimino Sederevičiaus muzikavimas nusipelno daug gilesnio vardo – būtent jis norisi vadinti spektaklio Ilgesiu. Savo muzika ir simboliškais veiksmais jis užpilda visą sceną: tarytum šečelis, paukštis, šamanas ar benamis jis

dar stipresnę evoliuciją kuria svarbiausiai antrosios dalies simboliai – kiaušinis ir kaukė. Du raudoni kiaušiniai (velykiniai margučiai) ir dvi spalvotos kaukės (abieju – po mažą ir didelį variantą) gyvena paralelinius gyvenimus: juos sugretindamas Vaitkus kelia klausimą – kuo krikščioniškos prigimties kiaušinis skiriasi nuo „velnio sutverto“ stabo – kaukės? Ir kuo – nuo bet kokio daikto, kurieems meldžiasi šiuolaikiniai žmonės? Šių dvių

Anonsai

Krystianas Lupa Vilniuje

Vasarį 8 ir 9 d. Lietuvos nacionaliniamo dramos teatre lankysis vienas iškilusiai Rytų Europos teatro mastytojų – žymiausias lenkų režisierius, scenografas ir pedagogas Krystianas Lupa.

Šio vizito metu režisierius žiūrės spektaklį „Išvarymas“, o vasario 9 dieną, šeštadienį, 19 val. LNDT Mažojoje salėje dalyvaus susitikime su lietuvių teatro bendruomenė. Susitikimo-diskusijos metu K. Lupa naujausią savo spektaklių pagrindu pasidalins mintimis apie teatro vietą šiuolaikiniame pasaulyje, tikrovės ir fikcijos ribas teatre, aktoriaus kūrybą. Diskusiją ves Nacionalinio dramos teatro meno vadovas Audronis Liuga. Išėjimas į renginį laisvas.

1943 m. gimęs režisierius, scenografas, dailininkas, dramaturgas ir pedagogas Krystianas Lupa vadinas naujojo lenkų teatro tėvu. Pas jį mokėsi didžiausiai Lenkijos režisūros talentai – Krzysztof

K. Lupa apdovanotas Lenkijos prestižinėmis K. Swinarskio (1988), L. Schillerio (1991), F. Warszawskio (2001) premijomis, taip pat įvertintas Prancūzijos kritikų prizu už geriausią užsienio spektaklį (1999), tarptautinio festivalio BITEF „Grand Prix“ (2003). 2000 m. Austrijoje K. Lupai įteiktas Nuopelnų Krūžius meno ir mokslo srityje už svarbū indėlių populiarinant austrių autorius. 2009 metais K. Lupa pelnė prestižinį Europos teatro apdovanojimą.

Krystianas Lupa kuria unikalią sceninę realybę, dažniausiai pats verčia ir adaptuoja tekstus, taip pat kuria scenografiją, kartais net pats dalyvauja savo spektakliuose kaip pasakotojas. Tačiau K. Lupa nepervertina režisūrinės laisvės: „Man nedomus teatras – režisierius vaizduotės išraiška.“ Todėl jo spektakliai žavi universaliai sceniniais įvaizdžiais, kuriamais pasitelkus ištarių aktorių vaidybą, išreiškiančią filosofinį požiūrį į žmogaus būti.

LNDT INF.
K. Lupa apdovanotas Lenkijos prestižinėmis K. Swinarskio (1988), L. Schillerio (1991), F. Warszawskio (2001) premijomis, taip pat įvertintas Prancūzijos kritikų prizu už geriausią užsienio spektaklį (1999), tarptautinio festivalio BITEF „Grand Prix“ (2003). 2000 m. Austrijoje K. Lupai įteiktas Nuopelnų Krūžius meno ir mokslo srityje už svarbū indėlių populiarinant austrių autorius. 2009 metais K. Lupa pelnė prestižinį Europos teatro apdovanojimą.

K. Lupa apdovanotas Lenkijos prestižinėmis K. Swinarskio (1988), L. Schillerio (1991), F. Warszawskio (2001) premijomis, taip pat įvertintas Prancūzijos kritikų prizu už geriausią užsienio spektaklį (1999), tarptautinio festivalio BITEF „Grand Prix“ (2003). 2000 m. Austrijoje K. Lupai įteiktas Nuopelnų Krūžius meno ir mokslo srityje už svarbū indėlių populiarinant austrių autorius. 2009 metais K. Lupa pelnė prestižinį Europos teatro apdovanojimą.

Krystianas Lupa kuria unikalią sceninę realybę, dažniausiai pats verčia ir adaptuoja tekstus, taip pat kuria scenografiją, kartais net pats dalyvauja savo spektakliuose kaip pasakotojas. Tačiau K. Lupa nepervertina režisūrinės laisvės: „Man nedomus teatras – režisierius vaizduotės išraiška.“ Todėl jo spektakliai žavi universaliai sceniniais įvaizdžiais, kuriamais pasitelkus ištarių aktorių vaidybą, išreiškiančią filosofinį požiūrį į žmogaus būti.

Naujausiai Lupos spektakliai – 2011-aisiais Vroclavo „Teatr Polski“ sukurta „Laukiamasis kambarys 0“ ir pernai rudenį teatre „TR Warszawa“ pastatytas „Miego miestas“ Lenkijoje buvo sutiki ypač prieštarinai – kaip jokio kito lenkų režisieriaus darbai.

K. Lupa apdovanotas Lenkijos prestižinėmis K. Swinarskio (1988), L. Schillerio (1991), F. Warszawskio (2001) premijomis, taip pat įvertintas Prancūzijos kritikų prizu už geriausią užsienio spektaklį (1999), tarptautinio festivalio BITEF „Grand Prix“ (2003). 2000 m. Austrijoje K. Lupai įteiktas Nuopelnų Krūžius meno ir mokslo srityje už svarbū indėlių populiarinant austrių autorius. 2009 metais K. Lupa pelnė prestižinį Europos teatro apdovanojimą.

Krystianas Lupa kuria unikalią sceninę realybę, dažniausiai pats verčia ir adaptuoja tekstus, taip pat kuria scenografiją, kartais net pats dalyvauja savo spektakliuose kaip pasakotojas. Tačiau K. Lupa nepervertina režisūrinės laisvės: „Man nedomus teatras – režisierius vaizduotės išraiška.“ Todėl jo spektakliai žavi universaliai sceniniais įvaizdžiais, kuriamais pasitelkus ištarių aktorių vaidybą, išreiškiančią filosofinį požiūrį į žmogaus būti.

K. Lupa apdovanotas Lenkijos prestižinėmis K. Swinarskio (1988), L. Schillerio (1991), F. Warszawskio (2001) premijomis, taip pat įvertintas Prancūzijos kritikų prizu už geriausią užsienio spektaklį (1999), tarptautinio festivalio BITEF „Grand Prix“ (2003). 2000 m. Austrijoje K. Lupai įteiktas Nuopelnų Krūžius meno ir mokslo srityje už svarbū indėlių populiarinant austrių autorius. 2009 metais K. Lupa pelnė prestižinį Europos teatro apdovanojimą.

Krystianas Lupa kuria unikalią sceninę realybę, dažniausiai pats verčia ir adaptuoja tekstus, taip pat kuria scenografiją, kartais net pats dalyvauja savo spektakliuose kaip pasakotojas. Tačiau K. Lupa nepervertina režisūrinės laisvės: „Man nedomus teatras – režisierius vaizduotės išraiška.“ Todėl jo spektakliai žavi universaliai sceniniais įvaizdžiais, kuriamais pasitelkus ištarių aktorių vaidybą, išreiškiančią filosofinį požiūrį į žmogaus būti.

K. Lupa apdovanotas Lenkijos prestižinėmis K. Swinarskio (1988), L. Schillerio (1991), F. Warszawskio (2001) premijomis, taip pat įvertintas Prancūzijos kritikų prizu už

Moters tapatybės klystkelias

Gyčio Padegimo spektaklis „Top Girls (Neprilygstamosios)“

Austėja Adomavičiūtė

Ko gero, pradedant kiekvieną straipsnį apie Klaipėdos dramos teatrą, galima apgailestauti dėl nepavydėtinos teatro be pastato padėties ir nejaukios „Žvejų rūmų“ salės. Tačiau juk teatras niekad negriūva iš išorės, pagrindinė jo mardėjimo problema yra pūvantis viodus. O peržvelgus uostamiesčio teatro repertuarą akivaizdu, kad nuo gyvavimo link vegetavimo einamajau ilgoką laiką. Po puikių Oskaro Koršunovo pastatymų, kuriuos Klaipėdos publika greitai pradėjo ignoruoti, ir Jono Vaitkaus Dievą gąsdinancios mergaitės, jodmesnių spektaklių tame nebepasitaikė, tuo labiau kad teatro meno vadovas neformuoja teatro konceptojos ir neskatina žiūrovo auginimo. Visuose teatruse, kur mano vadovai pernelyg ilgai miega ant laurų, matomi kūrybinės dykumos ženklai. Tik ar šiai laikais Lietuvuje gali atsirasti žmogus, norintis prisirišti prie vienos įstaigos ir pradėti iš pagrindų kurti naują teatro kryptį?

Būtinybę ižangoje taip apžvelgiu uostamiesčio teatro padėti paskatinio naujausia jo premjera – pastaruoju metu vieno aktyviausiai Klaipėdos teatriniame gyvenime besireiškiančio Gyčio Padegimo režiuotu spektaklis „Top Girls (Neprilygstamosios)“ (vertėjas Aivaras Mockus).

Naujasis pastatymas savo tematika susijęs su kitu Klaipėdos dramos teatro pastatymu – Miro Gavano pjese „Viskas apie moteris“, režiuota Dalios Tamulevičiūtės. Tik joje moteris pasaulis buvo parodytas per juokingas, graudžiai juokingas ir dramatiškas gyvenimo scenas, o Caryl Churchill neriai į moters tapatybės gelmes, analizuodama jos būtį ir buitį per skirtingu laikotarpiai prizmę. Taip pračiausio amžiaus 9-ojo dešimtmecio pradžioje parašytos pjescė centre atsiduria jausmus blokuojančios karjeristės Marlenės (Alina Mikitavičiūtė) personažas.

Spektaklį galima skirstyti į tris dalis, pagrindines spektaklio scenas, kurias jungia skirtini Marlenės gyvenimo etapai, egzistuojantys realiai ir fantastiniame pasaulyje.

Dramaturgė savo pjeseje pateikia platų moters asmenybų spektrą. „Top Girls (Neprilygstamosios)“ prasideda fikcija – Marlenės sukiestos vakarienei renkasi istorinės ir mitinės asmenybės – Popiežė Joana (Eglė Barauskaitė), kelautaja Izabelė Berd (Jūratė Jankauskaitė), Bruegelio paveikslė pavaizduota Nykoji Greta iš flamandų folkloro (Renata Idzelytė), imperatoriaus sugulovė, vėliau tapusi budistų vienuole Ponija Nidzio (Simona Šakinytė, Jolanta Puodėnaitė), bei vyriui besalygiškai paklūstančios žmonos simboliu laikoma Griselda (Eglė Jackaitė).

Kiekvienos viešnios pasirodymą lydi ją pristatantis iliustratyvus mu-

Renata Idzelytė, Eglė Barauskaitė, Simona Šakinytė

A. KUBAIČIO NUOTRAUKOS

zikinis motyvas (pavyzdžiu, popiežė Joana charakterizuojama bažnytinėmis krikščionių giesmėmis, Nykoji Greta – būgnų ir dūdmaišių melodija, Izabelė Berd – fanfaromis ir t.t.). Daugiau nei valandą trunkanti scena, apimanti įvairių epochų, charakterių ir visuomeninės padėties moterų istorijas, spektaklio veiksmui nėra reikšminga, ji skirta tik šioms asmenybėms priessintatyti, ir jo kontekste matysime XX a. „herojų“ – Marlenę.

Antroji spektaklio dalis pristato Marlenės vadovaujamas darbo paieškų įstaigos kasdienybę. „Top girls“ agentūros darbuotojos – tikras „Cosmopolitan“ kartos šukio „Jauna, žavi, veikli!“ išspūdymas. Šalia žaismingos meilužės vaidmeniu besidžiaugiančios Puodėnaitės Vinės ir santuokos pasiūlymus vis atmetančios šaltos Jackaitės Nelės, Marlenė pasirodo kaip kietas kirdė karjeristė. Biuro scenoms būdinius technomuzikos beat'ų pripildytas garsinis fonas (kompozitorius Gintaras Kizevičius).

Šalia visos Marlenės sėkmės istorijos egzistuoja kita jos gyvenimo pusė – provincijoje, iš kurios jai pavyko ištrūkti, palikta dukra. Būtent paskutinė spektaklio scena

labiausiai atskleidžia, ką prarado ir ko atsisakė Marlenė.

Churchill savo dramoje tradicinį moteriškumą tapatina su motiniškumu. Marlenė, atsisakydama dukters Eindžės (Renata Idzelytė), metaforiškai išduoda savo moteriškumą ir pasirenka vyrišką karjeristės verslininkės gyvenimą. Motinystės atsisakymas ar apskritai motiniško insinukto ignoravimas vienu ar kitu atžvilgiu yra būdingas visoms Churchill vaizduojamoms veikėjoms.

Kostiumų dailininkė ir scenografiė Birutė Ukrinaitė spektakliui sukūrė santūrią scenografiją. Pagrindiniai jos elementai – trys funkcionalūs stalai, lengvai permontuojami į širmas su moteriškais portretais, videoprojekcija bei scenos dešiniaiame kampe stūksanti milžiniška butaforinė lėlės-kūdikio koja, tarsi iškalta iš akmens luito.

Videoprojekcijoje besikeičiantys portretai vaizduoja meno kūrinius į jāmžintus moterų veidus – nuo Leonardo da Vinci „Damos su šermuoneliu“ reprodukcijos iki rašytojos Virginios Woolf portreto. Režisierius savo pastatyme pateikia simbolijų ir ženklių, tačiau nesuteikia galimybės ju iki galo iškoduti. Tad ir videoprojekcijoje besikeičian-

tys įvairių epochų moterų portretai atveria platų kontekstą, tačiau nenurodo, ką iš jo reikia atsirinkti žiūrovui, kad spektaklio vaizdas taptų pilnavertis. Jis veikia tik kaip vaizdinis fonas, neaišku kodėl vaizduojamosiams paveiksluose kart-kartėmis sujudant. Nurodoma į tam tikrus kintančius moters grožio etalonus ar išskirtines savo laiko moteris, tačiau ką tai duoda konkretūs spektaklio scenai ir jos sprendimai – neaišku. Tik biuro aplinką ir šiuolaikinės verslo pasaulyje dominuojančios moters įvairių atspindi videoprojekcijoje slenkantys kompiuterio ekrainai ir Jame sportuojančios – darančios aerobiką – merginos vaizdas. Moters atvaizdą, atkurtą meno kūrinyje, keičia moteris, pati kurianti savo kūną.

Pjesėje dominuoja aktyvūs ir gyvi dialogai, jie savaimė varo veiksmą į priekį, dramaturgė maksimaliai išnaudoja pokalbio formą. Atrodo, kad režisierius visiškai susitapatiniai su dramaturge ir tiesiog atidžiai perskaito Churchill pjescę, nesiekdamas išskirti konkretios jų dominančios teminės linijos. Taip, žinoma, galima teigti, kad tiek pjescė, tiek spektaklis kalba apie moteris, jos padėti visuomenėje, bandymą išsiko-

voi vietą vyru pasaulyje – tačiau šie teiginiai yra labai abstraktūs, neturintys nieko bendra su individualia interpretacija, kurios šiame Padegimo spektaklyje ir pritrūko. Jis nepasiūlo konkretesnių režisūrinių sprendimų ir visą dėmesį sutelkia į aktorių darbus, išlaikydamas literatūrinio spektaklio žanrą su pretenzijomis į režisūrą. Tačiau ilguose veikėjų tekstuose trūksta dinamikos, emocijų bangavimo, jie beriami gana monotoniski. Režisieriu nepavyksta išlaikyti nuolatinės veiksmo tąsos ir logiškos jungties tarp scenų – apsiribojama tik primityvokai apžaistu scenos rekvizito perstatymu. O tai lemia ganetinai paviršutiniškai pasirinktos pjescės ir temos apžvalga.

Aktorėms šiame spektaklyje tenka nemažas krūvis jau vien dėl teksto „paklodžiu“. Be to, dauguma jų spektaklyje įkūnija po kelis personažus. Jolanta Puodėnaitė ir Simona Šakinytė, kurios abi pasikeisdamos atlieka Ponios Nidzio vaidmenį, pateikia kone identiškas šio personažo interpretacijas, o Reginos Šaltenytės ir Jūratės Jankauskaitės epizodinis Misis Kid pasirodymas skiriasi kardinaliai. Scenoje su Mikitavičiūtės Marlene Šaltenytė šią moterį vaizduoja kaip maldauti pasigailėjimo atėjusių nelaimingą, kone isterijos ištiktą žmoną, o Jankauskaitės Misis Kid atrodo kaip tvirta ir savo teisybės siekianti moteris, pas Marlenę atėjusi reikalauti, o ne prašyti.

Didžiausia spektaklio bėda – beveik visose scenose dominuoja režisierius pasirinktas psychologinio realizmo vaidybos žanras. Kuriamos skirtingos veikėjos, tačiau vaidybai naudojamos vienodos priešmonės, personažų charakteriai skirtinė tiek, tiek juos apraše pjescės autorė. Tik abi Renatas Idzelytės kuriamos veikėjos, ypač Nykoji Greta, įneša į aktorių vaidybą grotesko elementų. Taip pat kaip manieringesnius, bet labiau priklaušančius nuo pačių aktorių ironiško požiūrio į savo personažus galima išskirti epizodinius Eglės Jackaitės bei Simonos Šakinytės „Top girls“ agentūros klienčių vaidmenis.

Taigi, dominuojant jau minėtam psychologinio realizmo žanrui, daugelis konfliktinių scenų pavojingai priartėja prie buitiško santykų aiškinimosi ribos. Ypač problematiška ilga Marlenės ir jos sesers Džoziės scena, kurioje aktorių atakuojama viena kitą dramaturgės parašytomis frazemis, tačiau vien dialogu paremta scena neturi režisūrine logika pagrįstos dinamikos, išnyksta ribos tarp kulminacijos ir atomazgos, todėl ir pati spektaklio pabaiga netenka galimai galingo emocinio užtaiso. Jų Padegimas kompensuoja garsiniais ir vaizdiniais efektais, tačiau užtikrinto spektaklio veiksmo pabaigos akordo nesulaukiama, nes režisieriu taip ir nepavyko per tris valandas nuspresti, ką jis šiuo spektakliu nori pasakyti.

Priartinti kino kūrimą prie poezijos rašymo

Pokalbis su Damienu Odouliu

Išiometinį prancūzų kino festivalį „Žiemos ekranais“ du naujausius savo filmus „Likęs pasaulis“ („Le Reste du Monde“, 2012) ir „Vilko turtai“ („La Richesse du Loup“, 2012) pristatė režisierius Damienas Odoulis – „netaisyklinga“ Prancūzijos kino, kuriamo jis jaučiasi visiškas pašalietais, asmenybė. Pasižyminčios savita poetika, labai intymiai, asmeniška intonacija, subtiliai perteikiantys žmogaus emocijas ir būsenas jo filmai keliauja po prestižinius festivalius rinkdamis prizus. Kine Odoulis debiutavo trumpo metražo juostomis, kurias sukūrė bene dešimt, o didžiausią atgarsį kino pasaulyje sulkėjo antras pilnametražis filmas „Kvėpavimas“ („La Souffle“, 2000), apdovanotas Venecijos festivalio žiuri specialiuoju bei FIPRESCI prizais. Odoulis ne tik dirba kine, bet rašo poeziją, režisuoja ir vaidina teatre, rengia parodas.

Jūsų gyvenime būta daug kelionių – nuo Kampučijos iki Čekijos. Dabar Jūs pirmą kartą Vilniuje, Lietuvoje. Ką pastebi šioje erdvėje įdėmus keliautojo, jokiu būdu ne turisto, žvilgsnis?

Nekenčiu turizmo. Man dažnai patinka mažos šalys. Jos kaip atskirios erdvės, esančios kiek nuošalyje nuo visuotinės globalizacijos, kurią įtaikoja dideli turtingi kraštai. Mažos šalys išsaugojo savitą gyvensenos sistemą. Ir atvykusi į Lietuvą tai jaučiasi, ir man labiausiai patinka, nes tai kažkas nepriklausoma. Tačiau geriau, deja, kol kas jūsų šalis nedažina.

Kaip paveikė Jūsų asmenybę ir kūrybą tas kelionių laikotarpis, gilinimas į kitas kultūras, religijas, istorijas: Korano, Bhagavadgitos skaitymas, Rytų dvikovų mokymasis, čekų „aksoninės revoliucijos“ filmavimas?

Pastaruojuose keletą metų keliauju daug mažiau, nes kelionės manęs jau „nebemaitina“. Bet jaunesniams kelionėms buvo tiesiog labai reikalingas nuotyki, ypatingas, žinoma, paveikęs ir mano kūrybos ieškojimus. Tačiau svarbiausia mano gyvenime yra poezija, paskui – fotografija, o dar paskui teatras.

Ar visas šias sritis kas nors jungia? Taip, mano nuomone, tai skirtinti pasauliai, kuriuos bandau jungti kino kalba.

Kodėl būtent kino?

Kinas man mažiausiai svarbus, nes jis pats „negryniausias“, iš jų galima „sumesti“ viską. Pati gryniausia ir „teisingiausia“ man yra poezija. Didžiausią pagarbą jaučiu literatūrai, rašytojams, nes gerai rašyti labai sunku.

Damien Odoul

Tačiau nuolat grįžtate į kiną, pernai pasirodė net du nauji Jūsų filmai. Kodėl noras kurti kiną vis dėlto tokis stiprus?

Nes nedrįstu būti tik poetu.

Naujausią filmą „Vilko turtai“ kūrėte net aštuonerius metus. Kodėl taip ilgai?

Filmas buvo kurtas vienatvėje. Aš pats vienas aštuonerius metus sumažiau kamerą filmavau įvairius savo gyvenimo momentus ir ekonomiškai, ir dvišiakai sunkiu periodu. Tai buvo sudėtingas mano gyvenimo laikotarpis, ir galimybė filmuoti padėjo išsilaikeyti, išgyventi. O po aštuonerių metų supratau, kad iš to, ką nufilmavau, galima padaryti filmą. Turėjau 80 valandų medžiagos, ją per metus sumontavau. Tas filmas man labai svarbus.

Jūs pats dažnai filmuojate, montuojate, vaidinate savo filmuose. Ar tik ekonominės priežastys lemia tokį pasirinkimą, ar tiesiog nerandate bendraminčių?

Iš pat pradžių Prancūzijoje buvau laikomas netipisku, marginaliniu kino kūrėju, esančiu nuošalyje šalies kino pramonės, kuri tikrai nėra mano „šeima“. Prancūzai, kaip, matyt, ir kitų šalių kine, mėgsta „kataloguoti“ žmonės, dėlioti etiketes. O mane sunku priskirti kokiai nors kategorijai ir „idėti į stalčiuką“. Tai, kad galu filmuoti vienas arba su labai maža komanda, mane priartina prie poezijos kūrimo, eilėraščių rašymo. Esi vienas prie to objekto, kurį filmuoji. Kaip ir poetas, kuris rašo vienas. Neturiu pastovios filmavimo grupės, nuolat keičiu žmones kaip ir šalis.

Gal noras kurti vienam ir paaiškina, kodėl Jūsų filmai tokie asmeniški, gal net autobiografiški. „Vilko turtai“ yra lyg svarbiausias klausimas sau: „Kas aš esu?“. Ar šis mano įspūdis teisingas?

Būtent taip. Filme taip pat keliauojas ir išnykimo klausimas, ir klausimas, kaip mes mylime ir kokį mylimo žmogaus įvaizdį susikuriame.

Tačiau filme visą laiką grįžtame prie metafizinio klausimo, kas aš esu ir kaip tai pasireiškia per visus mūsų gyvenimo etapus, kai bandome išlikti kuo paprastesni ir kuo arčiau tikrojo „aš“.

Ir naujausio filmo pavadinime, ir kituose filmuose vis išnyra vilko motyvas. Ar vilkas – Jūsų personifikacija, įvaizdis? Skaičiau, kad net Jūsų pavidė senaja vokiečių kalba reiškia „vilko turtai“?

Taip, tikrai. Ryšys tarp žmogaus ir jo vardo labai svarbus. Vilkas – gyvūnas, gyvenantis bendruomenėje, bet taip pat būna ir vieniuš vilkų, kuriuos dažnai tos bendruomenės užmuša. Man tai simbolizuoją mūsų gyvenimą, kuriamo vienišam vilkui reikia sumokėti už nepriklausomybę labai didelę kainą.

Ankstesnių Jūsų filmų centre buvo vyro personažas, o paskutiniuose dviene iškyla moteris ir bandymas suvokti save per jos išgyvenimus. Kodėl įvyko šis pasikeitimai?

Iš tikriųjų, mano filmuose stigto moteriškojo prado. Pajutau, kad

Kronika

Lietuvos kino centras skatins kino gamybos, sklaidos ir edukacijos projektus

Lietuvos kino centro (LKC) suorganijoje spaudos konferencijoje pristatyti svarbiausiai metų planai. 2013-aisiais dėmesio sulaikus ne tik filmų gamybos, bet ir sklaidos, viešinimo bei edukacijos projektai.

„Kino sričiai šiemet valstybės skirtos lėšos siekia 9,5 milijono litų. Tikimės, kad išaugės kino finansavimas paskatins industrijos pagyvėjimą bei leis sėkminges išgyvendinti daugiau ir įvairesnių projektų“, – sakė LKC direktorius Rolandas Kvietkauskas.

Metiniams kino gamybos ir sklaidos projektų finansavimo, LKC šiemet rūpinsis ir naujomis veiklos sritimis. Šiuo metu rengiamos šalies kino edukacijos gairės, ketinama bendradarbiauti su organizacijomis, kurios jau vykdo šią veiklą, kaupinti videoteką ir rengti metodinę medžiagą. Taip pat dėmesys bus skiriamas ir lietuvių kino paveldui.

Metiniams kino gamybos ir sklaidos projektų konkursui šiuo metu pateiktos 89 paraškos. Kino centras taip pat perėmė 136 paraškų, kurios buvo pateiktos Kultūros rėmimo fondui, vertinimą ir finansavimą.

Atėjo laikas atkurti pusiausvyrą. Kitas filmas vadintis „Moterų triumfas“ – jau pavadinimu viskas pasakoma, nors, aišku, Jame yra ir paslėpto humoras. Kita vertus, ir mano „vyriškuose“ filmuose būta moterų, tačiau labai jaunias kino kūrėjas negali kalbėti apie moterį, reikia brandos, kad galėtum ją suprasti.

Jūsų filmuose kartu vaidina ir neprofesionalai, ir žinomi prancūzų aktoriai Mathieu Amalricas, Pierre'as Richard'as, Benoit Magimelis, Emmanuelle Béart. Kaip pavyksta juos suburti bendram darbu?

Kodėl nusprendėte filmuoti pietvakarių Prancūzijos kaime?

Manau, būčiau galėjęs nufilmuoti tą filmą ir Lietuvoje. Tikrai. Manau, kad Lietuvos kaime taip pat rasčiau tokį personažą kaip aname filmę – lyg iš Hieronimo Bosch'o ar Pieterio Bruegelio paveikslų. O Prancūzijoje tokia aplinka jau dingsta. Gal todėl filmas buvo suprastas ir priimtinas visame pasaulyje, nes žmonės atrasdavo Jame savę erdvę. Filmas nebuvó „tipiškai“ prancūziškas.

Ką jums reiškia filmo sėkmė?

Tiesiog galimybę daryti kitą filma.

Ar svarbi ir įdomi kritika?

Dabar jau visiškai ne. Anksčiau, kai kūriaus „Kvėpavimą“, buvo svarbi – norėjau, kad mane suprastų. Bet dabar manęs tai nebejaudina. Pasitenkinimą teikia darbas ir svarbu, kad filmai būtų matomi.

Anksčiau kūrėte ir trumpo metražo filmus, ir dokumentinius. Ar šis etapas jau baigtas?

Trumpu – taip, baigtas, o dokumentika mane labai domina. Turiu du naujus projektus.

KALBĖJOSI
NERINGA KAŽUKAUSKAITĖ

nebuvo renkama sistemingai, LKC pradės kaupti tokią informaciją“, – teigia R. Kvietkauskas.

Siekdamas pritraukti papildomų lėšų, Lietuvos kino centras planuoja aktyviai pristatyti ir populiarinti Lietuvos kiną Lietuvoje ir užsienyje. LKC pateikė paraškas VšĮ „Versli Lietuva“ dėl dalyvavimo tarpautinėse mugėse rémimo, tad planuojama, kad 2013 m. lietuvių kinas turės galimybę prisistatyti Kanū (Prancūzija), Šefildo (D. Britanija) ir Ansi (Prancūzija) festivaliuose rengiamose kino mugėse.

Kitą mėnesį Lietuvos kino centras, bendradarbiaudamas su VšĮ „Versli Lietuva“ ir kino srities atstovais, dalyvaus Tarptautinio Berlyno kino festivalio Europos kino mugėje („European Film Market“). Joje veiks lietuviškų filmų standas, bus parodyti šeši lietuviški filmai.

PAGAL LIETUVOS KINO CENTRO INF.

Kaip peržengti ribą

Šiuolaikinės scenografijos paroda Modernaus meno centro biure

Raimonda Bitinaitė-Širvinskienė

Prasidedant 2013 metams, scenografijos parodoje „Ant ribos“ 13 vilniečių teatro dailininkų pateikia pavojingą ribą išgyvenusią 2012 metų spektaklių scenografiją. Tai nedidelės apimties paroda, kuri galėtų padaryti pradžią Lietuvos scenografijos parodiniam gyvenimui. Po ilgų didelės parodinių vietos ir finansinių paramos paieškų, be jo kių projektų ir valstybinių finansavimų, Modernaus meno centras malonai užleido patalpas, rūpinosi katalogo išleidimu ir nufilmavo interviu su rengėjais, o dailininkai patys paruošė darbus eksponavimui. Po ilgos pertraukos parengta scenografijos ekspozicija ir jos pavadinimas „Ant ribos“ atsirado dėl keilių priežasčių.

Jokia naujiena, kad scenografijai teko likimas nuolat balansuoti ant ribos: dailės ir teatro, partnerystės ir individualios kūrybos, kasdienybės ir proginių pasirodymų. Natūralu, kad scenografijos kasdienybė neatsiejama nuo teatro, kur iprastoje besikartojančio veiksmo rutinoje kyla darbo ginčai, liejasi prakaitas, pinasi nusivylimai, sėkmė, tryksta ryškios emocijos. Ši pilną gyvybęs ir aistru pasauli pri-stabdo retas įvykis – paroda: ramus, šventiškas veiksmas. Per 25 metus scenografai nutolo nuo proginių profesijos pagerbimo. Paskutinė bendra ir išsamiai scenografijos paroda vyko 1989 m. Vilniuje, per paskutinę Pabaltijo scenografijos trienalę.

Nuo pirmosios Lietuvos scenografų parodos praėjo 80 metų, ji įvyko 1933 m. sausio 8–22 d. Kaune. Jaunos nepriklausomos valstybės sostinėje daugiau nei dešimtmetį vien pagrindinis teatrinius gyvenimus, o savo parodinių žygį scenografių pradėjo nuo to, kad nuolat siekė pagarsinti brėstančio Valstybės teatro modernias iniciatyvas, atskleisti vizualumo paieškas, parodyti kapitulius pokyčius bei ryšius su įvairių šalių teatrais. Tuo metu buvo kviečiami dailininkai iš įvairių Europos šalių. 1932–1933 m. Valstybės teatre buvo daug naujovių. Jų pagrindiniai iniciatorių – dailininkai Liudas Trukys, Stasys Ušinskas – buvo įkvėpti paryžiškos mokyklos, kupini drąsių kūrybinių impulsų, nebijantys provokacijų.

Kaip atrodo lietuvių scenografija šiandien? Kaip pakito po 80 metų nuo pirmųjų teatro dailės ekspozicijų? Apie tai susidartyti vaizdą bus galima, mat šiemet yra sumanytas parodų ciklas, kurio nedidelės apimties pradžia simboliskai siejasi su pirmosios parodos data. 2013 m. sausio 22 d. galėtų pratęsti pirmosios parodos laiką ir įtvirtinti naujų scenografijos gyvavimo etapą. Pirmają parodą su dabartine sieja atsinaujinimo paieška. Tik pirmoje parodoje dominavo laisva spektaklio veiksmo aplinkos tapybinė išraiška, kurią kūrė Kauno ir kitų šalių dailininkai, pakviesčiant Vals-

jungti. Giedrės Bražytės ir Julijos Skuratovos kostiumų eskizai artimi vaizduojamosios dailės kūriniam, kuriuose nėra aprėminimo nuojaudos ar teatro laikinumo jausmo. Dailininkės pasitinka kolajo techniką, pasinaudoja avantgardistų atrodo būdo privalusiais šiuolaikinėje teatro scenoje. Giedrės Bražytės sukurti scenografijos ir kostiumų eskizai Lenkijoje pastatytam J. Przyboros spektakliui „Medėja, mano simpatija“ (rež. J. Malinowskis) skirtą medžiagą deriniai pabrėžia tragisko personažo charakterį, kuriame kaunasi prieštarangos aistros, kontrastingi jausmai, vyro ir moters meilės ir neapykantos dilema. Julijos Skuratovos sudėtingas montażas įtvirtinamas „Lélés“ teatro spektaklyje pagal Apollinaire’ą „Teiresijo krūtys“ (rež. Gintaras Varnas), kur sugyvena daugybė pasakų ir modernaus pasaulio veikėjų neįtikėtinų derinių. Čia vyrai nesunkiai tampa moterimis, o moterys vyrais.

Du dailininkai Gintaro Makarevičiaus scenografijos eskizai pateiki galvosūkį nemačiusiems M. Ivaškevičiaus spektaklio „Išvarymas“ (rež. Oskaras Koršunovas) Nacionaliniame dramos teatre. Abu eskizai vaizduoja dvi vienos scenos vaizdžio dalis, jas scenoje jungia videokadrų. Šios dalies atsisakęs dailininkas parodo architektūrinių mąstymą, scenos vaizdo struktūros atsiradimo eiga. Po truputį lipdant skirtingus vaizdo fragmentus prisedėdama prie sudėtingo spektaklio herojų likimo atskleidimo.

Dar vienas dailininko individualybės įrodymas – autorinių spektaklių, neretai gimstantys ir liekančios tik dailininko studijoje. Viena išskirtinė dailininkė, kurianti savo teatrą įsivaizduojama scenai, – tai Irma Balakauskaitė. Jos niekam neprilygstant mechaninis teatras vyksta be aktorių. Parodu lankytai – vieninteliai žiūrovai, kurie turi progą pamatyti ir patys dalyvauti jos sukurtų herojų veiksme. Kick-viena figūrėlė atrodo tarsi gyvas hieroglifas, drauge sukuriantis naują fizišką kalbą, grindžiamą nežodžiais, o ženklais.

Didelė parodos dalyvių dalis savo kūryboje pabrėžia teatro srities stiprybę – jos erdvės realumą. Juk kuriant stichiškai atsiradę piešiniai ar eskizai, plokštumoje iškalbingai atveriantys bendro vaizdo gimimą, ne visada tenkina menininkų kūrybines ambicijas, jie ne visada realizuojami. Neretai teatro dailininkai kuria bet kuri ar ant bet ko, kas pakliūna po ranka. Jei mintis užtinka staiga, scenografas piešia ant servetelių, popierius skiaučių, ant savo delno. Bet kokia rašymo priemonė pamaino teptuką, plunksnelę. Bet koks daiktas sukelia asociacijas, pažadina mintis. Tada pakanka juos pamažu kaupti, jungti ir kurti miniatiūrinį scenos vaizdą, kuris kinta nuolat, net spektakliui pasiekus sceną. Tokie minčių fiksavimai ne visada virsta demonstravimo ver-

Vytautas Narbutas. Eskizas „Katedrai“. 2012 m.

tais kūriniais. Juodraštinėje formoje lieka dalis idėjų, kuriomis pasidalinama tik su režisieriumi. Tada parodai tenka ruoštis specialiai arba pasinaudoti galutinio rezultato fiksavimui moderniomis technologijomis ar fotoaparatu.

Pastarajį eksponavimo būdą parodoje pasirinko dailininkai Adomas ir Marijus Jacovskiai. Marijus Jacovskis pateikia keletą F. Durrenmatto spektaklio „Damos vizitas“ (rež. Evaldas Jaras) Vilniaus mažajame teatre fotografijų, kuriose fotografas Dmitrijus Matvejevas užfiksavo skirtingas mizanscenas, įvairias spektaklio personažų būsenas, neatsiejamas nuo scenoje esančių daiktų. Fotografijose atsidengia įdomus scenografijos virsmas spektaklio herojų partneriu. Adomas Jacovskis dažniausiai užbaigia scenografijos ieškojimų procesą erdviniu sprendimu – maketu, tačiau fotografijoje pateiktas minimalistinis „Tristano ir Izoldos“ vaizdo sumanymas leidžia pajusti kintančias spektaklio metaforas, veiksmo vystymąsi, fizinę scenos kaitą, materialių plokščių objektų sąsajas su erdviniu vaizdu, filmuotais kadrais, kompiuterinę grafiką.

Šiai laikai kompiuterinės technologijos pavaldžios ne vienam dailininkui. Pripažindami vaizdo aiškumą ir konkretumą, jie kompiuteriniu būdu formuoja eskizus ir išsamiai pertekliai scenos erdvėje besiplėtojančių reginių, pabrėžia scenos erdvės apimtis, todėl parodos žiūrovai neįsivelia į detektyvinius daikto atpažinimo tyrimus. Dailininkai Laura Luišaitė ir Vytautas Narbutas laisvai valdo kompiuterines technologijas ir kuria idealius plokštumos užkariavimo efektus, kai eskize akivaizdus sceninio vaizdo atitinkmuo. Paprastai tokiais eskizais fiksuojamai visi scenų pasikeitimai ir juos lydinčios vaizdų transformacijos. Tačiau daugelis dailininko sumanymų taip ir neiškeliauja iš studijos. Tokiai atvejais paroda padeda fiksuouti darbo procesą, išduoda paslapštį, kokie išbaigtai dailininko sprendimai lieka už spektaklio ribų.

Justino Marcinkevičiaus „Katedros“ (rež. Oskaras Koršunovas) scenografija kūrė Islandijoje gyvenančius lietuvių dailininkus Vytautas Narbutas. Eskizuose išpūdingas reginys: pro grandinių lietuvių kyla ir byra šventnamis, gaudžia vargonų banguojančios keteros. Galingo spektaklio veiksmo išjedinti, šie tampa skausmingu kontrastu (laisvės ir priklausomybės) metaforomis. Vieną iš

ju galima pamatyti tik parodoje. Teatrinių efekto galimybės panaudotos ir Lauros Lušaitytės kompiuteriniam eskize M. von Mayenburgo spektakliui „Akmuo“ (rež. Agnus Jankevičius) Nacionaliniame dramos teatre. Dailininkės sukurtas realus scenos vaizdas fiksuoja prisiminimų eiga, pasitelkiamas laiko stabdymo efektas. Sumanus manipuliavimas vaizdu leidžia pertekiti pasakojimą apie praeityje patirtus persekiojimus ir intriguoją pamatyti spektaklį realioje teatro scenoje.

Teatro kūrinio erdvinė forma, scenos mastelių suvokimas idealiai pertekliamas makeduose. Dailininkų Jūratės Račinskaitės ir Artūro Šimonio maketai išskiria tikslia, taupia vaizdų kalba, alegorijomis ir simboliais. Lengva, skaidri Artūro Šimonio scenografija sukurta Azerbaidžano Rusų dramos teatro (Baku) spektakliui pagal Nizami Ganjavi poemą „Septynių gražuolės“ (rež. Jonas Vaitkus), persmelkta Rytų mistikos ir ezoterikos, provokuoja žiūrovo fantaziją. Lietuvos žiūrovai taip pat greičiausiai nepamatys Makedonijos nacionaliniame dramos teatre (Skopje) lietuvių menininkų statyto A. Strindbergo spektaklio „Freken Julija“ (rež. Saulius Varnas). Tačiau dailininkė Jūratė Račinskaitė meistriškai surūpėte teatrinių iliuzijų, priverčia scenografiją atgamyti ir leisti įsivaizduoti, kaip viskas vyko.

Paroda turi dar vieną galimybę priartinti teatrą prie žiūrovo – atsidūrė ekspozicijoje, objektai iš spektaklių atkreipia dėmesį į细节。 Dailininko Jono Arčikauskos turtinė scenografija nereikalauja didelės atrankos, kiekvienas spektaklio fragmentas – atskiras pasakojimas, atskira paslapštis. Lietuvos rusų dramos teatre pastatyto A. Vvedensko spektaklio „Eglutė pas Ivanovus“ (rež. Jonas Vaitkus) pagrindiniai daiktinių įrodymai parodoje provokuoja įsitikinti jų veikimų spektaklyje.

Po ilgos pertraukos įvykės pradinis teatro dailininkų pasirodymas leidžia žiūrovui skirti dėmesį plastiniams spektaklio vaizdui, primena apie savarankišką kūrybinę partnerystėje pasislėpusio menininko mąstymą, individualaus kūrybinio proceso įvairovę ir dailininko galimybes kurti autentišką, vizualių teatro meninę formą.

Paroda veikia iki vasario 28 d.
MMC biuro patalpos (Literatų g. 8, Vilnius)
Dirba pirmadienį–penktadienį 10–18 val.

Neaiškios priežastys

ATKELTA IŠ 1 PSL.

nebereikėjo (pagal instrukciją) – neįsizieidė?

Prašau žiūrėti į 25-ą atsakymą.

7. O fotograuoti sunku?

Čia vėl reikėtų klausti, ką fotograuoti. Gražiai nufotografuoti savo žmoną su muline yra tikrai labai sunku. Bet kai dariau savo projektą „Timer – 8 sec.“, tai nebuvu sunku, nes ten pats fotografavimas buvo proceso procesas.

8. Oi, žmonas fotograuoti – neduokdie. Niekad neįtiks: „Parodyk! šitą tuo pat ištink!“ Mene svarbiausia atranka, sutink? Kokie tavo atrankos principai?

Šiek tiek skiriasi nuo kulinarijos. Bet skonis vis tiek yra svarbus atrankos dėmou.

9. Geras skonis ar asmeninis skonis?

„– Yra žmonių, – tarė jis, – kurie vadina tai energija, bet teisingas padavinimas yra omniumas, nes viso to vidinė potencija labai pranoksta ten glūdinčią energiją, kad ir kokia ji būtų. Omniumas yra svarbiausia vidinė esmė, slypinti visa ko branduolio pradmenyse, ir jis niekad nesikeičia.“ (Flann O'Brien, *Trečiasis policininkas*, Vilnius: Lietuvos rašytoju sajungos leidykla, 2002, p. 133), tai citata iš parodą „Trylikto taško projekcijos“ lydiničio teksto. Beje, tekstas dar nebaigtas, nes trūksta dviejų knygų.

10. Kas tau svarbiau – procesas ar rezultatas?

Rezultatas visada yra procesas. Rezultatas yra tik viena iš galimų stotelii ilgame ir painiamame proceso laibirinte. Šiuo metu aš esu 13 taške.

11. Bet argi jis ne paskutinis?

Atsakysiu Rėjaus Bredberio (Ray Bradbury) knygos pavadinimu „Pradžios pabaiga“, kurį taip pat naudojau savo parodos lydičiame tekste. O tu ar jį skaitei?

12. Skaičiau. Ar išvaizda menininkui trukdo, ar padeda?

Vieniems padeda, kitiems trukdo. Kaip yra man, gali atsakyti tikta tu.

13. Aš?

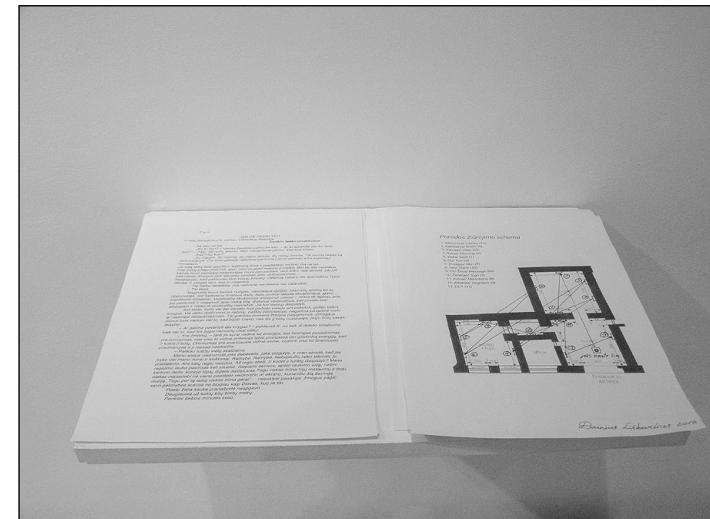
Pavyzdžiui, po parodos „Muzieju“ Nacionalinėje dailės galerijoje priaugau 5 kilogramus ir, nepaisant nesėkmeho vizito pas kirpęj, kartu netekau ir kelių savo mėgstamų džinsų. O tai jau rimti reikalai. Galų gale, man atrodo, šiam atsakyti labai tiks devintas punktas iš šiame laikraštyje spausdinto straipsnio apie „Muziejų“: „9. Liškevičiaus „Muziejus“ prašosi ir kokio nors apibendrinimo. Tačiau nutuokiu, kad ir jis pats apibendrina kai ką. Pavyzdžiui, kuriančio žmogaus savijautą iš pradžių socialistinėje, o vėliau kapitalistinėje Lietuvoje. Abi sistemos manipuliuoja tautiškumo, nacionalizmo konstruktais, kurių ženkli kartu su buities fonu įsimelkia giliai atmintin ir tampa tavo da-

limi. Bet ir tai tik pati paprasčiausia išvados kryptis. Dar kitai galbūt neatėjo laikas. Tik tiek, kad ji nusipelno būti išaiškinta kompleksiškai, kartu su visa Liškevičiaus, arba vadinaujama „lūžio“, „emisijos“, karta ir 10-ojo dešimtmecio avangardiniai judėjimai bei jų dvasia, kuri tebegyvena senstančiuose menininkų kūnuose“ (Jolanta Marciauskaitė-Jurašienė, „Taškų sujungimo perspektyvos“, 7md, 2012-07-27).

14. Tai čia mūsų tie „senstantys kūnai“?! Galėjo šito ir nepabréžti. Tuo labiau kad manyčiau, jog tie mūsų kartos kūnai visai dar nieko. Kitas klausimas: kaip manai, ar tie minėtėji tautiškumo, nacionalizmo konstruktais bei jų skirtumai–panašūmai skirtingose politinėse sistemose gali būti suprasti už Lietuvos ribų? O gal nesvarbu, kaip jie suprantami?

Idomu, kad mano pristatytas projektas „Muzieju“ Leipcige buvo geriau suprastas nei Lietuvoje, ką jau kalbėti apie Rytu vokiečius ar kitus buvusio sovietinio bloko šalių žiūrovus. Nustebino jauna mergina iš Kairo: ji pasakė, kad parodoje pristatomata problematika jai yra gerai suprantama ir asocijuojasi su dabar vykstančiais revoliuciniais procesais jos šalyje. Mano projekte buvo akcentuojami ne nacionalizmo (tautiškumo), o greičiau patriotizmo konstruktai; pagrindinė kūriniu ašis buvo laisvo kūrėjo tema. O interpretuoti galima įvairiausiai, kaip pavyzdži galėčiau patiekti internautės Indros komentara po straipsnio apie mano parodą, paskelbtą „Lietuvos ryt“ 2012-05-07 11:05: „Žiauru, psichuotą, su seks. iškrypimais vandalą pavadino disidentu. Jei litvakai Sutino dabus nuplikytų šauktą apie fašistuojančius lietuvius? Pirmas klausimas – kokia polit. organizacija finansuoja ši „menininką“? Antras klausimas: kodėl lrytis jį reklamuoja, kai vyksta daug kitų vertinę parodų?“ [tekstas netaisytas].

Ekspozicijos fragmentas

Ekspozicijos fragmentas

D. LIŠKEVIČIAUS NUOTRAUKOS

15. O kaip ten su ta Lietuvos vėliau? Kodėl su ja taip darei?

Galima būtų išvesti paraleles su Turino drobulė. Deja, mano vėliau jau yra išplauta ir padėta po stiklu, kaip ir Turino drobulė. Mano paliktas atvaizdas ant vėliavos liko tik videofilme. Taigi Lietuvos meno istorijoje mes turime *kliaksą*, kurį paliko Bronius Maigis 1985 m., o Romualdas Budrys tai įvardino kaip „juodoji meno istorijos dalis“. O vėliava tai vogta!

16. Tada paklausiu tavęs kaip menininkė menininko (nes pati tai darau): o vogti (tai yra apropriuoti) – sunku?

Idėjas vogti yra vienas dalykas, kitas dalykas vogti valstybinę vėliavą. 2000 metais, kai dariau ši performansą, vėliavos nebuvu galima nusipirkti prekybos centre, tad galavau iš kolegos tik su papildoma informacija, kad vėliava yra vogta.

17. Tam irgi yra straipsnis. Kava ar arbata?

Ryte arbata, po pietų – kava. Iš pradžių arbata, vėliau kava. Dabar rytais geriu ramunelių arbata, o kavą mėgstu su grietinėle. Beje, jau 12 metų negeriu „lietuviškai“ paruoštos kavos.

numatyta dieną prie to prisėdės?

Pradésiu nuo to, kad vis dar save kuriu ir tikiuosi sukurti taip, kad nebūtų liūdna, perfrazuojant savo vyresnio sūnaus eileraštį apie kūrėją, kurį panaudojau savo pirmajame 16 mm filme „Laisvalaikis“. O plytos yra idėjos, kuriomis grindžiama mūsų kūryba. Taip, dar vieną seniai pradėtas darbas yra nebaigtas, jis iš plytų. Iš plastilino jau pridariau daug plytų, bet nesudėliojau architektūros. Pradžia vis tolsta. Čia reikėtų paminėti Takeshi Kitano filmą „Achilos ir vėžlys“... Na, pastaruoju metu išgyvenau kūrybinį procesą ir „prasėdėjės namuose 7 metus“ supratau, kad viskas jungiasi, ir dar kaip glaudžiai, tik reikia tai pastebėti. Taip užgimė man pačiam netikėti konstruktai. Nors idėja ir sena, bet kai pats svovki, kad tai yra tiesa, tada vos spėjti vairuoti. O planuoti mokausi iš prancūzų lyno akrobato Philippe’o Petit, lynu nelegaliai perėjusio tarp Pasaulio prekybos centro dangoraižių „dvynių“, kurie išnyko po Rugėjo 11-osios.

23. Taip, apie jį yra puikus dokumentinis filmas – kam jdomu, kaip jis planavo, gali pasižiūrėti. Tavo parodoje „Muzieju“, vykusioje NDG praejusių vasarą, man pasirodė, kad tu, kaip menininkas, regi save kaip istorijos personažą, dalyvij, net įtakotoj, o ne kaip stebėtojų ar interpretuotoj? Ar taip yra?

Reikia dar kartą perskaityti klaušimą.

„Vėl tigrų. Pasimylėjė kalbėjomas apie tigrus.“ (Richard Brautigan, *Arbūzų cukruje*, p. 43). Šito sakiniu neįdėjau į savo parodos „13 taško projekcijos“ „Artifex“ galerijoje lydintį tekstą. O vakar, beje, grįždamas namo, sutikau Orakulą savo bendravardži Paryžiaus kavinėje...

24. Ką nors tau išpranašavo?

Taip, bet ne man, o pasauliu.

25. Kodėl tavo parodoje, kuri šiuo metu veikia „Artifex“ galerijoje, reikia lakstyti nuo vienos sienos prie kito kambario ir atgal? Ar dėl to, kad seniai nesimatę kolegos per atidarymą negalėtų ramiai paliežuauti?

Parodos atidaryme vyko performansas, jo metu atidarymo kalba buvo sakoma į K. G. ausį, o jis retansiavo ją visiems susirinkusiems. Mano pateiktą maršrutą reikia praeiti individuliai ir kiekvienas tai gali rinktis savarankiškai. Schema surinka būdas išvysti mano vaizdais pasakojamą naratyvą. Plačiau į šį klausimą atsakiau 5-ame atsakyme.

26. Vadinasi, vėl viską skaityti iš pradžių?

Paroda veikia iki vasario 9 d. VDA galerija „Artifex“ (Gaono g. 1, Vilnius) Dirba antradienį–penktadienį 12–18 val., šeštadienį 12–17 val.

Vidinių pokalbių užkratas

Knygoje – meno kritikos „roko“ žvaigždė

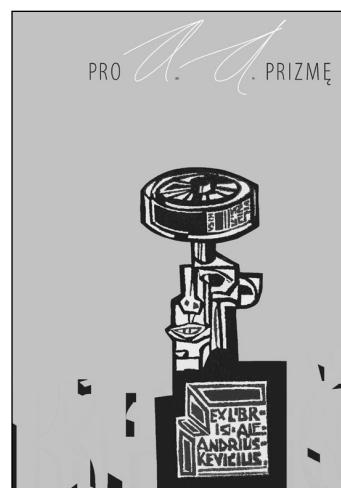
Pro A.A. prizmę. Alfonsas Andriuškevičius kalbasi su Jolanta Marciauskytė-Jurašienė. Vilnius, Modernaus meno centras, 2013, 336 p., 2000 egz.

Monika Krikštopaitė

Vertinant nuveiktus darbus, (ne-raštas) profesionalumo principas reikalauja atsiriboti nuo kūrėjo asmeninio gyvenimo ar privačių ypatumų. Tačiau tai nėra paprasta padaryti rašant apie meno kritiką, eseistą ir poetą Alfonsą Andriuškevičių, mat savo tekstuose jis mėgsta leistis į asmeniškumus. Teksto veikėjas, žinoma, yra tik pusiau asmuo ir gali sau leisti bet ką, kad ir į mėnulį nuskristi, tačiau Andriušio viražai kartais būna trikdžiai realistiški. Kad ir ta scena su prostitute ir barškančia saldainių dėžute „Vėlyvuosiuse tekstuose“. Tokiai kartais galvoj: „Pasakok tokias nesąmonės Sigitui Parulskuiu prie butelio, o ne man (visiem)“. Tačiau tas nickšingas Andriušis, aišku, kaip visuomet, žino ką daro – t.y. kickvienas jo akibrokštas veda prie grakčios minties, kuri dar būtinai atliks svaigius posūkius. Ir skaitytojas, gavęs adrenalino dozę ir sugražintas į saugią aiškumo zoną su intelektualiom langinėm, vėl jam viską atleis. Vėl ir vėl. Kartais atrodo, kad Andriuškevičius mėgina savo ižūlumo (arba mūsų meilės) ribas. Ir kaskart sulaukia vis daugiau komplimentų. Tačiau „bandyti to namuose“ kitiems ne rekomenduočiau. Tam reikia nemenco kapitalo. Ir Andriušis jį turi. Tą geriausiai reprezentavo rinktinė publiką, atėjusi į leidinio pristatymą.

Naujoji knyga „Pro A.A. prizmę“ profesionaliai atsiriboti nuo asmeniškumų juo labiau nepadeda, nes čia Alfonsas Andriuškevičius pats ir yra knygos objektas. Manau, iniciatorių – MMC komandos su Danguole Butkiene priešakyje – viena iš pagrindinių intencijų buvo sukurti (ir) galimybę patirti laikotarpio tvaiką per vieno konkretaus ir svarbaus žmogaus, kaip jie sako, – prizmę. Trumpiau tariant, vieniams rūpi laikas, o kitam (A.A.) – viražai, t.y. kokybiškas tekstas ir, kaip pats minėjo per knygos pristatymą, atliekų panaudojimas. Atlickomis ir sąnašomis Alfonsas vadina prisiakaupsiams, bet nepanaudotas geras istorijas.

Savo planų knygos atžvilgiu turėjus kritiką kalbino jauna ir talentingu meno kritikę, jo paties mokinę – Jolanta Marciauskytė-Jurašienė. Ir nors labai rimtais parengtų klausimų autorė viešai dūsavo, kad Andriušis darė, ką tik norėjo, ir josios vaidmens čia beveik nėra, manau, kad ji neteisi. Jolanta ne tik paklausė to, ko Andriušis savęs nepaklaustų, trumpomis įžangomis įvedė mažiau su situacija susipažinusį skaitytoją, bet ir ne-

Alfonas Andriuškevičius G. JUCEVIČIAUS NUOTRAUKOS

leido pašnekovui įsipatoginti kai kuriais klausimais. Jolanta vis teivavosi dėl moterų padėties. Andriušio intonacijoje pasigirdo irzolumo gaidę, kai kuriose vietose maestro net, sakyciau, paslydo, pavyzdžiu: „Pažvelgus, tarkim, į tradicinį Lietuvos kaimą, aiškiai matyti, kad ten ir vyrai, ir moterys turėjo savo „techniką“. Vyrai – žagrė, akčias, ratus, moterys – verpimo ratelį, stakles, kultuvės... Akivaizdu (bent man), kad moterų technika buvo sudėtingesnė. Tačiau pažvelgus į naujesnius laikus matyti, kad su modernija technika (lėktuvais, automobiliais, motocikliais) vis dėlto labiau bendravo vyrai. Gal tai kaip nors susiję ir su moterų ir fotografijos santykiais?“ (p. 95–96) Kur jau ne. Tokie argumentai mane įtikintų tik tuo atveju, jei būtų aprašyta kokia

Tačiau jo gynybai reikia būtinai pasakyti, kad jis pats mums įapskaitas tempė feministinius Griseldos Pollock tekstus. Gal taip buvo atsižvelgti ir į tai, kad absoluti dauguma menotyros kurse jau gerą dešimtmetį, o gal ir daugiau yra merginos (nauja aktualija). Andriušis pats nėra joks sąmoningas diskriminatorius, greičiau jau tam tikro porūšio feministas, kuris tik kildingai (itin paviršutiniškai) interpretuoja priežastis, kodėl to laiko

braukia dalį pasaulio įvairovės, supaprastina jį ir kalbinams šokiams leidžia galioti tik labai uždarose sistemos.

O Andriušis ir neslepia, kad jam būdinga atsisakyti to, ko nenori. Pavyzdžiu, jis rašydavo tik apie tuos menininkus ir kūrinius, kurie, jo nuomone, yra geri, kurie „kabina“. Tikėtina, kad jis gali sau leisti nekreipti dėmesio ir į kitką, kas jo nežavi ar nėra svarbu. Taigi Andriušis apmovė ne vieną laidą kritik(i)ų,

Valentinus Antanavičius, Monika Krikštopaitė, Jolanta Marciauskytė-Jurašienė, Kęstutis Šapoka knygos pristatyme VDA „Titanike“

nors labai unikali technika, kurią įvaldant neįmanoma apsiciti be vyriškos lyties. Istorija jau daug kartų parody (fotografijos taip pat), kad ribos priklauso ne nuo technikos, o yra visuomet privilegiuotųjų sąmoningai ar nesąmoningai gaminamos. Jei, sekant mokytoju, kalbėtume nešvankiai, pasakojamu laikotarpiu „ant viršaus“ buvo vyrai ir tapyba, t.y. vyrai tapytojai. Žymusis kritikas labiausiai ir gilirosi į šią „Alfa patinų“ sritį. Todėl sunku tikėtis, kad jam moterų klausimas tada galėjo būti aktualija.

Lietuvos mene nebuvu tiek jau daug gerų menininkų. Juk menininkės, kurios vis dėlto buvo įsimintinos, jis preciziškai suminėjo ir savo laiku analizavo. Kritiko kūrinių vertinimuose nesigirdi maskulinizmo, į visus, jo galva, gerus kūrinius reaguojama vienodai dėmesingai ir su užsidegimu. Tačiau feministės jau vis tiek turės ką veikti. 1:0 Jolantos naudai.

Dar prikišau (koks ižūlumas!), kad pasaulio matymas vien per įtampą tarp vyro ir moters (be kitų tarplytinų komplikacijų) tarsi nu-

kai įtikinančiu lapino balsu porino, kad „net apie pačią blogiausią parodą gali būti parašytas labai geras tekstas“. (Gali, Andriuši. Nickada nesigailėjau, kad tada tuo patikėjau įkitus įtikinėjau.)

Manyčiau, šiuose knygos pokalbiuose kritikas atskleidžia kaip tipiskas modernistas. Ne todėl, kad apie modernistus yra prirašęs keiliais metrais daugiau nei apie postmodernistus, turėjau galvoje kitą – jis pats „buvo taip parašytas“ kaip modernistas ir anuomet buvo „taip parašyti laikai“: ta būtinybė rodyti

savo seksualumą, moteris ir vyrus laikyti atskirai (dėl tos įtampos), paisyti meno rūšių hierarchijos, prievolė eksperimentuoti, net dekonstruojant laikytis įšikibus metafizikos. Man jau baisu, kad Jūs pagalvosite, jog Andriušio tekstai man nepatinka. Dar ir kaip patinka! Knygą surijau vienu prisėdimu ir savaitėmis mintyse diskutavau, šiaip kalbėjausi. Baisu turėtų būti Jums dėl vieno labai akivaizdaus dalyko – kai žmogus taip gerai rašo, jis gali įtikinti beveik bet kuo. Argi normalu, kad jo tekstus vienodai mielai skaito priešingų pažiūrų ir „konfliktuojančių“ kartų asmenys? Pavojingas tas Andriuškevičius! Ir blogiausia, kad jis pats tai žino.

Turiu grižti prie knygos, nes bai-gia atsiskleisti visi mano Elektros kompleksai. Visa esmė ta (Sverdilas man čia sumažintų pažymį, kaip ir Tau, Andriuši, už tą „buvo taip parašytas“), kad į šį kritiką (ir jo kritiką) negalima žiūrėti visiškai rimtai. Visas jo žavesys tas, kad ne suvokiamu būdu Andriuškevičiaus tekstuose, paskaitose ir kt. veikloje sugvena radikalai priešingi dalykai: ir savimyla, ir savikritiška refleksija, ir polinkis į akibrokštus, ir kraštutinis atsakingumas, nuoseklumas, o viso to pagrindas – kūrybos malonumas. Knygoje tarsi pasakojamos tos pačios istorijos, tačiau žengtas žingsnelis gilyn, intymioji pusėn. Nors ir neatskleidžiama viskas (ir ačiū Dievui, nes taip išsaugomas korektišumas kitų ir pasitikėjimas savo atžvilgiu), galima sužinoti daugybę įdomių detalių. Turiu galvoje ne tik tekštą, bet ir vaizdus: nuotraukos ir kūrinių iš asmeninio archyvo patenkina įsivaizduotojų smalsumą apie tai, kas supa tą jo ortopedinį matracą.

Knygos dailininkas – Alfonsas Žvilius – ne tik puikiai susitvarkė su tokia marga medžiaga, įvairiai priedais, bet ir parinko Andriušio įvaizdžiui adekvatų viršelių. Jis pilkas kaip ir A.A. eilėraščiuose vienu metu karaliaves cementas ar jo dėvimi vilnoniai megztiniai.

Iš knygos sužinojau, kad kritikas yra gana nuosekliai praktikavęs tris veiklas: badmintoną, šaudymą iš lanko ir šokių. Man tai daug paaškino apie jo kalbos kūno sudėjimą. Dialogo pojūtis tekste, pasirodo, yra ne vien iš J. Brodskio atkeliavęs, bet galbūt ir iš badmintono, o taiklumo siekis trumpuose eilėraščiuose – ne vien iš japonų haiku, bet ir iš šaudymo į taikinį. Na o šokiai... Su kuo tik jis „nešoko“ savo tekstuose ir paskaitose.

Net nebandysių slėpti, kaip labai pavyzdžiu Jolantai už tiek daug laiko, praleisto su A.A. Ir, žinoma, kad knygai lemta būti „hitu“. Modernaus meno centras čia pataikė į dešimtuką. Na, o aš dar kartelį turėjau progos pasišildyti Andriuškevičiaus šlovės spinduliuose.

Po „Dogmos“

Pokalbis su „Medžioklės“ režisieriumi

Pirmą kartą Kanų kino festivalio konkurse Thomas Vinterbergas dalyvavo 1998–aisiais, kai jo filmas „Šventė“ („Festen“) pelnė Didžiųjų žurių prizą. „Šventė“ laikoma pirmuoju judėjimo „Dogma '95“ filmu. Pernai Kanuose pelnės geriausio aktoriaus ir ekumeninės žurių apdovanojimus, naujausias režisierius filmas „Medžioklė“ („Jagdten“) tarsi sugrįžta prie „Šventėje“ plėtotę temų. Filme pasakojama apie vaikų tvirkinių apkaltintą darželio auklėtojų, kurį suvaidino garsus danų aktorius Madsas Mikkelsenas. Pateikiame pokalbio su Vinterbergu, parengto pagal Emanuelio Levy tekštą, prieinamą autorius tinklapyje, fragmentus.

Apie „Dogmos '95“ judėjimo įtaką

„Dogma '95“ judėjimą pradėjome kartu su Larsu von Trieru ir keliais kitaip režisieriais. Mano filmas „Šventė“ tapo vienu svarbiausių judėjimo filmų. „Dogma '95“ iškėlė daug kino kūrėjų ir, gali teigti, pradėjo skaitmeninio kino erą. Manau, kad kurti pagal manifeste deklaruojančias naujas kino kūrimo taisykles – puiki priemonė mokyti. Sukūrės „Šventė“, pasijutau tarsi išlaikęs egzaminą, ir tai buvo mano „dogmiškos“ kūrybos kelio pabaiga. Turėjau judėti į priekį ir ieškoti naujų būdų. „Dogmos“ esmė – atsisakyti iprastų kino kūrimo principų, tai labai rizikinga ir savižudžiška, tarsi stovėtum ant plo-

nyčio ledo. Todėl dabar, kiekvienu kartą naudodamas vieną ar kitą kino priemonę, visada apmąstau, ką darau ir kodėl. Tapau šiek tiek priklausomas nuo „dogmiškos“ rizikos, šio beveik savižudiško principo, nes jis verčia kūrėjų nuolat mąstyti ir ieškoti. Kita vertus, dabar „Dogma“ man jau pracitis. Manau, kad mes iki galio išykdomė savo uždavinius, o dabar metas judėti pirmyn. Kickvienas kūrėjas vengia kartoti save.

Posūkis į Holivudą

Kai filmavau grupės „Metallica“ muzikinį klipą, filmavimo aikštėje sukiojosi apie 100 žmonių. Tarp jų buvo net specialus darbuotojas, kuris mano rankas tepė antisepčiu kremu. Jei to paprašyčiau Danijoje, mane paprasčiausiai išspirtų iš šalies. Tikrai norėčiau dar kada nors kurti Holivude. Ten dirba nuostabūs aktoriai, su kuriais užaugau, o dabar žaviuosi ir myliu. Dirbtį kartu su Seanu Pennu ir Joaquinu Phoenixu filme „Meilė svarbiausia“ („It's All About Love“) buvo nuostabu. Tačiau ir tada jaučiau, kad privalau grįžti į ten, iš kur esu kilęs. „Šventės“ sėkmė man buvo lyg netikėtai sprogesi rankinė granata. Staiga atsivérė daug galimių kurti ir atrasti iki tol nepasiemiamus dalykus. Didžiuoju tuo, ką padariau, bet jaučiau, kad būtinai reikia grįžti ir naujai atasti Daniją, jos žmones ir problemas.

„Medžioklės“ idėja

Ji kilo dar 2000-aisiais, kai garsus danų psichiatras pasibeldė į mano duris, rankose laikydamas socialinio tyrimo aplankus. Jis pačiai buvo pversti, tikindamas, kad privalau apie tai sukti filmą. Esu prie to priprates, žmonės man dažnai taip sako, todėl tada jo lauknešelį atidėjau į šalį. Bet visai neseini, išgyenant skrybą, man pačiam prireikė psichiatro pagalbos. Ėmiau ieškoti pas mane anksčiau pasibeldusio specialisto, grįžau prie jo atneštos medžiagos ir iš manda-gumo perskaičiau. Tai, ką ten radau, nustebino ir sužavėjo. Tada supratau, kad apie tai kursiu filmą. Tyrime buvo aprašyti visame pasaulyje surinkti faktai apie suklastotos atminties sindromą ir išgalvotus prisiminimus. „Medžioklė“ nesiremia konkretų išvykiu, tačiau filmą iškėpė tyrimo idėjos. Jų atlikusio psichiatro pagrindinis teiginy – minys ir idėjos gali būti kaip virusas. Kartą išsakyta tam tikra nuomonė apie žmogų gali plisti žaibo greitumu. Kai kas nors įtariamas vaikų tvirkiniui, uakas apklausia policininkai ir psichiatrai. Kartais vaikas atsako taip, kaip suaugusieji tikisi. Jis sako: „Taip, mane tvirkino.“ Kaip tik tada viskas ir užverda, o vaikas ir jo pasaulis subryja į šipilius.

Klaudingai apkaltintas žmogus

Šis tyrimas ir jo prielaidos leido man papasakoti apibendrintą istoriją apie Vakarų pasaulio nekaltybęs

„Medžioklė“

praradimą. Kai aš augau 8-ajame dešimtmetyje, miestelio bendruomenėje visi vaikai lakstė nuogai ir niekas nebuvovo tvirkinamas. Galėjau nuogas sėdėti ant nuogos suaugusiojo kelių ir niekam į galvą nebūtų atėjusi mintis, kad kas nors negera. Dabar dėl tam tikrų pagrįstų priežasčių pasaulį stingdo baimė, nerimas ir įtarumas. Būtent todėl filmas prasideda scena, kurioje būrys nuogu viru šoką į ezerą. Šis filmas – apie šeimą, bendruomenę ir buvimą drauge. „Medžioklei“ įgau-nant pagreitį, kai kaimo bendruomenė ima bijoti, itarti ir persekioti pagrindinį herojų, ežeras užšala.

Danų kinas šiandien

Kartu su režisieriais Susanne Bier, Nicolasu Windingu Refnu arba Nielsu Ardenu Oplevu, dirbančiais ir Danijoje, ir Holivude, dabar Danijos kinas išgyvena pakilimą. Kino pramonėje daug talentingu kūrėjų. Manau, prisededa ir tai, kad mes vienas kitą labai palaikome. Egzistuoja tikras bendruomenės jaunas. Vis šie žmonės yra draugai ir kolegos, jie vieni kitiems padeda. Tačiau kartu egzistuoja ir didelė konkurencija. Mes vienas kitą tarsi stumame pirmyn ir verčiame tobulėti.

Lengva tapatybės kaita

Apie save ar kitą žmogų pasako-

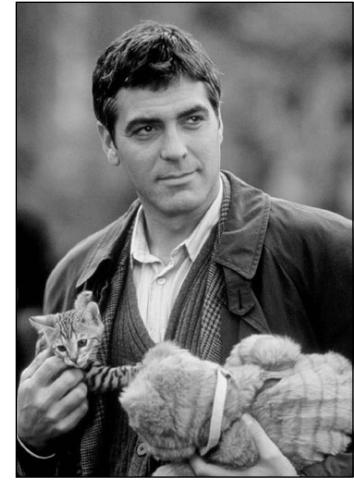
jamos istorijos dažnai greitai virsta į tapatybę vieną ar kitų žmonių akys. Tai viena svarbiausiai „Medžioklės“ temų. Filme kalbama apie tai, kaip mes matome pasaulį, matome ir kuriame save pačius. „Medžioklė“ vaikai savo žodžiais tarsi pažymi pagrindinį herojų, žodžiai ir aplink juos prikurtos istorijos greitai tampa nauja jo tapatybe, kurios jis gal niekada nepajegys atskratyti. Tai be galo baisu.

Rodo TV

Clooney's su kačiuku, Filas su švilpiku

Jaunas australų gydytojas George'as Milleris ligoninėje dažnai susidurdo su automobilių avarių aukomis. Milleris nuspindė, kad šiam pasaulyje egzistuoja automobilių ir griečio kultas. Norėdamas debiutuoti mažo biudžeto (350 tūkstančių dolerių) filmu, kurio poveikis prilygtu automobilių susidūrimui, Milleris perkėlė savo apmąstymus apie avarių aukas ir žiaurumą į netolimą ateitį. Ten, po urbaninės civilizaciją ištikusios katastrofos, vienas gyvenimas persikelia prie begalių kelių. Kelias tapo gyvenimo būdu. Jis sužadino ir pačius žiauriausius instinktus. Kelijų policininkas Maksas persekoja baikerius gaujų, kuri nužudė jo žmoną ir kūdikį. Maksą praminė Pašelusiu už jo žiaurią kovą su kelių gaujomis, kerštąs yra jo vienintelis tikslas. Pagrindinį vaidmenį filme sukūrė dabar garsiausias Holivudo homofobas ir peštukas, o tada – beveik niekam nežinomas, tik dviejuose filiuose suvaidinęs dviešimt dvejų australų aktorių Melas Gibsonas. Netrukus jis tapo pagrindiniu veiksmo filmų didvyriu.

Rodo TV

„Vieną gražią dieną“

o dabar jau laikomas ir vienu svarbiausiu XX a. pabaigos kūriniu, nutiesusių kelius ne vienam režisieriui – kruvinų scenų gerbėjui. „Pašelės Maksas“ sulaukė kelių tėsinių ir daugybės sekimų. Dabar fantastinius veiksmo filmas antiutopijs – vienas populiariausių Holivudo žanrų. Bet filmo pasirodymo metais visą jo versiją JAV uždraudė rodyti cenzūra, o Prancūzijoje „Pašelusio Makso“ nerodė dar daug metų.

Vieną gausių „Pašelusio Makso“ sekimų – Marko Stevono Johnsono 2007 m. „Tamsos baikeri“ LNK šiakar parodys anksčiau – 22.40. Filmo herojus yra baikeris Džonis, kuris norėdamas išgelbėti tėvą nužūties sudaro sandėlį su velniu ir parduoda jam savo nemirtingą sie-

lą. Po daugelio metų velnias Džonių paverčia Tamsos baikeriu, apdovanojut ypatingais sugebėjimais. Šioje pasakoje apie kelią nusifilmavone vienas garsus aktorius: Nicolas Cage'as, Eva Mendes, Peteris Fonda, beje, ankstyvoje jaunystėje ne kartą vaidinęs baikerius, nusifilmės net kultiniame filme „Nerūpėtingas keliautojas“.

Žiaurią pasaką filme „Kolumbianna“ (TV3, 3 d. 22.15) seka ir Olivier Megatonas. Jos herojė – samdoma žudikė. Kai mergaitei buvo vos devyneri, nežinomi piktaudariai Kat akys žiauriai nužudė tėvus. Mer-gaitė sugebėjo pabėgti. Ji užaugo pas dėdė Čikagoje. Kat nori rasti žudikus ir jiems atkeršti. Visi pėdsakai vedė į Kolumbiją, pas narkotikų baroną.

Pagrindinį vaidmenį filme sukūrė Zoe Saldana, kuri, manau, daugumai pirmiausia yra mėlynudoge Jameso Camerono „Iškūnijimo“ gražuolė. Ją pamatysime ir kitame šios savaitės filme apie žudikus – Pete'o Traviso 2008 m. „Pranašioje pozicijoje“ (LNK, 2 d. 22 val.). JAV prezidento nužudymas Ispanijoje ir po to sekės sprogimas, nusinešęs šimtus gyvybių, parodytas skirtingų žmonių akimis: specialiųjų tarnybų bendradarbių, atsitiktinių pracių, fanatico teroristo... Sekdamas klasikais režisierius rodo, kad tiesa niekada nebūna tokia, kokia atrodo iš pirmo žvilgsnio.

Manau, kad Tristano ir Izoldos istorija irgi buvo visai kitokia, bet LRT sekmacdienio vakarą (3 d. 21.15) siūlo prisiminti kanoniskąjį versiją. Kevino Reynoldso filmas „Tristanas ir Izolda“ (2006) perkelia į laikus iškart po Romos imperijos žlugimo ir pasakoja apie britų kario ir airių princesės meilę. Kevino Limos 2007 m. filme „Užkerėtoji“ (TV3, šiandien, 1 d. 19.20) žiauri pamotė, bausdama už meilę, išsiūnčia jauną meringiną iš animacijos pasaulio į vienintelę realaus pasaulio vietą, kur meilė neegzistuoja, – šiuolaikinį Manhattaną.

Šių dienų Niujorke gyvena ir Michaelo Hoffmanno 1996 m. filmo „Vieną gražią dieną“ (TV3, 3 d. 12.45) herojai. Populiarus žurnalistas Džekas (George'as Clooney) išsiskyrė, buvusi žmona augina jų dukrelę. Architektė Melani (Michelle Pfeiffer) viena augina sūnumą. Jie susitiko prieplaukoje vieną gražią dieną, kai jų vaikai pavėlavę į ekskursiją laivu. Abiem tai katastrofa, nes laukia skubūs darbai, o vaikų palikti nėra kam. Bet juk dažnai taip būna, kad tai, kas prasidesta katastrofa, baigiasi laimingai. Pažiūrėkite į George'ą Clooney – juk jis gali pasirūpinti ne tik kačiukui.

Vasarį 2-oji – švilpiko diena. Ši data pažymėta televizijos orų komentoriaus savimylas Filo Konors (Bill Murray) – pagrindinio Haroldo Ramiso filmo „Švilpiko“ diena. Kasmet tą dieną Filas vyksta į mažą Pensilvanijos valstijos miestelį švesti švilpiko dienos, nors jam mirtinai nusibodo ir jo darbas, ir provincijos festivaliukas. Bet kartą grįžę į Pensilvanijos vasario 3-ąją, jis vėl atsibunda vasario 2 dieną. Filas atsidūrė laiko kilpoje, kur vasario 3-oji tiesiog neišaušta. Todėl jis priverstas vėl ir vėl vesti reportažus iš švilpiko dienos, grįžti viešbuti, kur viskas prasidės iš naujo. Keista, bet niekas to nepastebi. Ir net profesionalai psychoterapeutas ir neurologas Filui negali padėti.

Nežinau, kaip Jums, mieli skaitytojai, bet man tas jausmas gerai pažįstamas, ypač kai atsišedu prie šios apžvalgos ir kompiuterio ekrane matus tuos pačius filmus, kuriuos tos pačios televizijos rodė prieš metus, dvejus, trejus ir dar anksčiau.

Zinoma, kovoti su laiku – tučias reikalas, bet „Švilpiko dienos“ pabaiga – optimistiška ir šviesi, nes Filas pagaliau suranda vienintelį būdą išsikapstyti iš laiko kilpos. Ir priverčia patikėti visus, kad tai ne taip ir sunku. Bent jau pabandyti tikrai verta.

Jūsų –
JONAS ŪBIS

P.S. Tikėkimės, kad švilpikas šiu metų vasario 2-ąją nepamatys savo šešelio.
J.Ū.

Parodos	Galerija „Vartai“ Vilniaus g. 39 Nerijaus Ermino paroda Lino Jusonio paroda „Tik sniege liko žymės“ iki 6 d. – Ketvirtadienio peržiūros. Algirdas Jakas (grafika)	KAUNAS M. Žilinsko dailės galerija Nepriklausomybės a. 12 Pakeista ir atnaujinta XVI–XVIII a. Italijos dailės ekspozicija	LIETUVOS KULTŪROS TARYBOS SUSIRINKIMO NARIŲ RINKIMAI
VILNIUS			
Nacionalinė dailės galerija <i>Konstitucijos pr. 22</i> XX a. Lietuvos dailės ekspozicija			Kultūros ministerija, vadovaudamasi Lietuvos kultūros tarybos įstatymu (Žin., 2012, Nr. 111-5631) ir Lietuvos kultūros tarybos narių susirinkimo narių rinkimų tvarkos aprašu (Žin., 2013, Nr. 8-332), paskelbė Lietuvos kultūros tarybos narių susirinkimo rinkimus.
Paroda „Minios“ Paroda „Maršas. Iljos Fišerio 1946–1953 metų fotografijos“ Paroda „Apie praeivius ir kaimynus“			Lietuvos kultūros taryba yra biudžetinė įstaiga prie Kultūros ministerijos, pagal kompetenciją įgyvendinanti valstybės politiką kultūros ministrui pavestose valdymo srityje, vykdanti višejo administravimo funkcijas.
Vilniaus paveikslų galerija <i>Didžioji g. 4</i> Chodkevičių rūmų klasicistiniai interjerai Lietuvos dailė XVI–XIX a. Jurgio Baltrušaičio memorialiniai baldai Paroda „Jonas Rustemas – dailininkas ir pedagogas“, skirta dailininko 250-osioms gimimo metinėms			Lietuvos kultūros tarybos narių susirinkimas – kolegialus įstaigos valdymo organas, kurį sudaro 10 renkamų narių ir įstaigos pirmininkas.
Radvilių rūmai <i>Vilniaus g. 24</i> iki 3 d. – paroda „Sveika, jūra! Marinistinių peizažai XVII–XX a. tapyboje“			Atkreipiame dėmesį, jog nepriklausomos asociacijos ir viešosios įstaigos, veikiančios ne trumpiau kaip 3 metus kultūros ir meno srityje, iki 2013 m. vasario 6 d. (imtinai) turi patekti registruotu paštu Kultūros ministerijai rašytinius prašymus dalyvauti nepriklausomų organizacijų dvieju rinkėjų atrankoje, kurie vėliau rinks pretendentus į narių susirinkimą.
Lietuvos nacionalinis muziejus Naujasis arsenolas <i>Arsenalo g. 1</i> Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės istorija Lietuva carų valdžioje Lietuvos valstiečių būties kultūra Kryždirbystė „Lietuvos diplomatinė tarnyba 1918–1940 m.“ Primityviosios tapybos paroda Paroda „Lietuvių šventimo draugija „Rytas“			Pretendentų į narių susirinkimą dokumentai teikiami iki 2013 m. kovo 1 d. (imtinai). Juos gali teikti juridiniai ir fiziniai asmenys.
Kazio Varnelio namai-muziejus <i>Didžioji g. 26</i> K. Varnelio kūrybos ir kolekcijos ekspozicija Lankymas antradienį–šeštadienį iš anksto susitarus tel. 279 16 44			Papildoma informacija apie Lietuvos kultūros tarybos rinkimo proceso, rinkėjų atranką ir pretendentų teikimą, sąlygas bei reikalavimus rasite Kultūros ministerijos internetiniame puslapyje www.lrk.lt/index.php?785731167 .
Bažnytinio paveldo muziejus <i>Šv. Mykolo g. 9</i> Bažnytinio paveldo muziejaus ekspozicija Paroda „Atraskime savo paveldą: Lentvario bažnyčia ir jos dekoras. 1905–1943“ Paroda „Lukiškių Dievo Motina. Kad būtų atvilgios sudiržusios širdys...“ iki 2 d. – Ksenijos Jaroševaitės paroda „Sąžinės saskaita“			Rinkimų koordinatorius – Profesionalaus meno skyriaus patarėjas Jurgis Giedrys, tel. 219 3441, el. paštas: j.giedrys@lrkm.lt .
Šiuolaikinio meno centras <i>Vokiečių g. 2</i> nuo 8 d. – Donato Jankausko paroda „Sekmadienis“			
Modernaus meno centras <i>Literatų g. 8</i> Scenografijos paroda „Ant ribos“			
Galerija „Kairė–dešinė“ <i>Latako g. 3</i> Lino Blažiūno darbų ciklas „Baltas drugelis“ Lauros Selmistratyčės medžio raižinių ciklas „Tai audinys“			
VILNIAUS DAILĖS AKADEMIJOS GALERIJOS			
Parodų salės „Titanikas“ <i>Maironio g. 3</i> Aldonos Keturakienės paroda „Ritm“ nuo 1 d. – Romualdo Inčirauskio paroda „Durbė, Žalgiris ir dar kai kas“			
Galerija „Akademija“ <i>Pilies g. 44/2</i> iki 2 d. – Pijaus Burako paroda „Šiuolaikinis plakatas“			
Tekstilės galerija „Artifex“ <i>Gaono g. 1</i> iki 9 d. – Dainiaus Liškevičiaus paroda „Trylikto taško projekcijos“			
A. ir A. Tamošaičių galerija „Židinys“ <i>Dominikonų g. 15</i> Dailininkų Tamošaičių kūryba XIX–XX a. pirmos pusės liaudies meno rinkiniai			
VILNIAUS DAILĖS AKADEMIJOS GALERIJOS			
Parodų salės „Titanikas“ <i>Maironio g. 3</i> Aldonos Keturakienės paroda „Ritm“ nuo 1 d. – Romualdo Inčirauskio paroda „Durbė, Žalgiris ir dar kai kas“			
Galerija „Akademija“ <i>Pilies g. 44/2</i> iki 2 d. – Pijaus Burako paroda „Šiuolaikinis plakatas“			
Tekstilės galerija „Artifex“ <i>Gaono g. 1</i> iki 9 d. – Dainiaus Liškevičiaus paroda „Trylikto taško projekcijos“			
A. ir A. Tamošaičių galerija „Židinys“ <i>Dominikonų g. 15</i> Dailininkų Tamošaičių kūryba XIX–XX a. pirmos pusės liaudies meno rinkiniai			
VILNIAUS DAILĖS AKADEMIJOS GALERIJOS			
Parodų salės „Titanikas“ <i>Maironio g. 3</i> Aldonos Keturakienės paroda „Ritm“ nuo 1 d. – Romualdo Inčirauskio paroda „Durbė, Žalgiris ir dar kai kas“			
Galerija „Akademija“ <i>Pilies g. 44/2</i> iki 2 d. – Pijaus Burako paroda „Šiuolaikinis plakatas“			
Tekstilės galerija „Artifex“ <i>Gaono g. 1</i> iki 9 d. – Dainiaus Liškevičiaus paroda „Trylikto taško projekcijos“			
A. ir A. Tamošaičių galerija „Židinys“ <i>Dominikonų g. 15</i> Dailininkų Tamošaičių kūryba XIX–XX a. pirmos pusės liaudies meno rinkiniai			
VILNIAUS DAILĖS AKADEMIJOS GALERIJOS			
Parodų salės „Titanikas“ <i>Maironio g. 3</i> Aldonos Keturakienės paroda „Ritm“ nuo 1 d. – Romualdo Inčirauskio paroda „Durbė, Žalgiris ir dar kai kas“			
Galerija „Akademija“ <i>Pilies g. 44/2</i> iki 2 d. – Pijaus Burako paroda „Šiuolaikinis plakatas“			
Tekstilės galerija „Artifex“ <i>Gaono g. 1</i> iki 9 d. – Dainiaus Liškevičiaus paroda „Trylikto taško projekcijos“			
A. ir A. Tamošaičių galerija „Židinys“ <i>Dominikonų g. 15</i> Dailininkų Tamošaičių kūryba XIX–XX a. pirmos pusės liaudies meno rinkiniai			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Spektakliai VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R. Šervenikas			
Galerija „Znad Wilii“ <i>Išganytojo g. 2/4</i> Rafalo Piesliako paroda „Šešėlio žmogus“			
VILNIUS			
Nacionalinis operos ir baletų teatras 1 d. 18.30 – L. Delibes „KOPELIJA“ Dir. – R.			

7 d. 19 val. <i>Ūkio banko teatro arenoje</i> – „MIRANDA“ (pagal W. Shakespeare'ą). Rež. – O. Koršunovas	9 d. 12 val. – „KELIONĖ į AFRIKĄ ARBA DAR KUR NORS“ (pagal K. Kasparavičiaus piešinius ir L. Kavolės tekstus). Rež. – Ž. Ramanauskas	ELIKSYRAS“. Rež. – A. Lebeliūnas
8 d. 19 val. <i>Ūkio banko teatro arenoje</i> – W. Shakespeare'o „HAMLETAS“. Rež. – O. Koršunovas	3 d. 17 val. – R. Cooney, J. Chapmeno „MISIS MARKHEM MIEGAMASIS“. Rež. – V. Kupšys	
Valstybinis jaunimo teatras		
1 d. 18 val. – P. Vaičiūno „PATRIOTAI“. Rež. – J. Vaitkus		
2 d. 12 val. – V.V. Landsbergio „ARKLIO DOMINYKO MEILĖ“. Rež. – A. Vidžiūnas (Salė 99)	1 d. 18 val. <i>Ilgiojoje salėje</i> – S. Srbijanovič „SKERIAI“. Rež. – R. Atkočiūnas	1 d. 18 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> , – kompozitorius R. Šedredro gimimo 80-osioms metinėms. Lietuvos nacionalinis simfoninių orkestras. Solistas Ph. Graffinas (smuikas, Prancūzija). Dir. – R. Šervenikas. Programoje R. Šedredro, S. Prokofjevo kūriniai
2 d. 18 val. – A. Čechovo „DÉDÉ VANIA“. Rež. – A. Latėnas	2 d. 15 val. <i>Didžiojoje scenoje</i> – PREMJERA! „JERUZALÉ“ (pagal J. Butterworth). Rež. – R. Atkočiūnas	2 d. 18.30 <i>Mažojoje scenoje</i> – J. Tumovaizganto „ŽEMĖS AR MOTERS“. Rež. – T. Erbrédėris
3 d. 12 val. – A. Giniotio „JUZÉ DYKA-DUONIS“. Rež. – A. Giniotis	3 d. 15 val. <i>Rūtos salėje</i> – V. Bartulio „PAMOKSLAS ŽUVIMS“. Rež. – V. Bartulis	3 d. 19 val. <i>Vilniuje, Filharmonijos Didžiojoje salėje</i> , – IV J.S. Bacho muzikos festivalis. Ansamblis „Musica humana“. Festivalio meno vad. ir dir. – A. Vizgirda. Valstybinis choras „Vilnius“ (meno vad. ir vyr. dir. – P. Gylys). Solistai R. Vaicekauskaitė (sopranas), V. Mikštaitė (mecosopranas), M. Zimkus (tenoras), I. Misūriša (bosas), U. Čaplakaitė (fleita), R. Beinaris (obojus), B. Vaitkus (klavesinas). Programoje V. Striaupaitės-Beinarienės, J.S. Bacho, O. Balakausko, A. Martinaiciū kūriniai
3 d. 18 val. – „JIS IR JI“ (pagal J. Biliūno ir J. Janulaitytės-Biliūnienės laiškus). Scen. aut. ir rež. – B. Mar (Salė 99)	5 d. 18 val. <i>Ilgiojoje salėje</i> – T. de Fombelle „ŠVYTURYS“. Rež. – G. Varnas	7 d. 18.30 <i>Didžiojoje scenoje</i> – „LAIMINGI“ (pagal F. von Schillerio „Klastą ir meilę“. Rež. – A. Areima
5 d. 18 val. – „KETURIAIS VĖJAIS“ (pagal K. Binkio ir keturvėjininkų kūrybą). Rež. – T. Jašinskas (Salė 99)	6 d. 8 d. 18.30 <i>Didžiojoje scenoje</i> – PREMJERA! A. Škermos „BALTA DROBULĖ“. Rež. – J. Jurašas	8 d. 18 val. <i>Didžiojoje scenoje</i> – „LAIMINGI“ (pagal F. von Schillerio „Klastą ir meilę“. Rež. – A. Areima
6 d. 18 val. – H. Ibseno „ŠMÉKLOS“. Rež. – A. Jankevičius (Salė 99)	7 d. 18.30 <i>Didžiojoje scenoje</i> – „LAIMINGI“ (pagal F. von Schillerio „Klastą ir meilę“. Rež. – A. Areima	9 d. 12 val. – „KELIONĖ į AFRIKĄ ARBA DAR KUR NORS“ (pagal K. Kasparavičiaus piešinius ir L. Kavolės tekstus). Rež. – Ž. Ramanauskas
7 d. 18 val. – Ch. Palahniuko „KOVOS KLUBAS“. Insc. aut. ir rež. – V. Bareikis	8 d. 18 val. – I. Vyrapajevė „ILIUZIJOS“. Rež. – O. Kovrikovas	10 d. 17 val. – PREMJERA! Z. Liepinio „ADATA“
8 d. 18 val. – D. Wassermano „SKRYDIS VIRŠ GEGUTĖS LIZDO“. Rež. – V. Griško	9 d. 18 val. – C. Portorio „BUČIUOK MANE, KEIT“. Dir. – J. Geniušas	11 d. 17 val. – <i>S. Vainiūno namuose</i> – koncertas LMTA 80-mečiui. Dalyvauja šios aukštosios muzikos mokyklos ugdytinės R. Mažuolytė (smuikas), J. Dvariono kl.), K. Michalkevič (fortepijonas, A. Žvirblytės kl.), R. Dzimidaitė ir E. Girčytė (A. Stasiūnaitės dainavimo kl.) ir M. Jurgilaitė (kanklės, J. Babaliauskienės kl.). Fortepijono partiją atlikis N. Baranauskaitė ir I. Vyšniauskaitė
Rusų dramos teatras		
1 d. 18 val. – M. Poli „ŽYDRASIS ROJUS“. Rež. – M. Poličiukas (Prancūzija)	1 d. 18 val. – PREMJERA! „ZYGFRYDO VERNERIO KABARETAS“. Rež. – K. Jakštasis, dir. – J. Janulevičius	4 d. 18 val. <i>Vilnius universiteto šv. Jonų bažnyčioje</i> – ansamblis „Opera B(r)ass“: T. Karka (trombonas, altinis trombonas), M. Valaitis (trombonas), P. Batvinis (trombonas), A. Stasiulis (bosinis trombonas), S. Kirsena (tuba), G. Urbanaitis (aktorė). Koncerto vedėja muzikologė L. Ligeikaitė
3 d. 12 val. – J. Ščiuckio „RAUDONKEPURAITĖ“. Rež. – J. Ščiukis	2 d. 18 val. – I. Kálmáno „MONMARTRÖ ŽIBUOKLĘ“. Dir. – V. Visockis	5 d. 17 val. – <i>Vilnius universiteto šv. Jonų bažnyčioje</i> – ansamblis „Opera B(r)ass“: T. Karka (trombonas, altinis trombonas), M. Valaitis (trombonas), P. Batvinis (trombonas), A. Stasiulis (bosinis trombonas), S. Kirsena (tuba), G. Urbanaitis (aktorė). Koncerto vedėja muzikologė L. Ligeikaitė
3 d. 18 val. – N. Simono „PASKUTINYSIS AISTRINGAS MEILŪŽIS“. Rež. – O. Lapina, J. Bogdanovič-Golubeva	3 d. 12 val. – Z. Bružaitės „VORO VESTUVĖS“. Dir. – V. Visockis	6 d. 17 val. – <i>S. Vainiūno namuose</i> – koncertas LMTA 80-mečiui. Dalyvauja šios aukštosios muzikos mokyklos ugdytinės R. Mažuolytė (smuikas), J. Dvariono kl.), K. Michalkevič (fortepijonas, A. Žvirblytės kl.), R. Dzimidaitė ir E. Girčytė (A. Stasiūnaitės dainavimo kl.) ir M. Jurgilaitė (kanklės, J. Babaliauskienės kl.). Fortepijono partiją atlikis N. Baranauskaitė ir I. Vyšniauskaitė
7 d. 18 val. – R. Cooney „NR.13“. Rež. – E. Murašovas	3 d. 18 val. – L. Fallio „MADAM POMPADUR“. Dir. – J. Janulevičius	7 d. 18 val. – <i>Vilnius universiteto šv. Jonų bažnyčioje</i> – ansamblis „Opera B(r)ass“: T. Karka (trombonas, altinis trombonas), M. Valaitis (trombonas), P. Batvinis (trombonas), A. Stasiulis (bosinis trombonas), S. Kirsena (tuba), G. Urbanaitis (aktorė). Koncerto vedėja muzikologė L. Ligeikaitė
8 d. 18 val. – I. Vyrapajevė „ILIUZIJOS“. Rež. – O. Kovrikovas	7 d. 18 val. – E. Ionesco „PLIKAGALVĖ DAINININKĖ“. Rež. – S. Rubinovas	8 d. 17 val. – <i>Vilnius universiteto šv. Jonų bažnyčioje</i> – ansamblis „Opera B(r)ass“: T. Karka (trombonas, altinis trombonas), M. Valaitis (trombonas), P. Batvinis (trombonas), A. Stasiulis (bosinis trombonas), S. Kirsena (tuba), G. Urbanaitis (aktorė). Koncerto vedėja muzikologė L. Ligeikaitė
Teatras „Lélė“		
Didžioji salė	8 d. 18 val. – C. Portorio „BUČIUOK MANE, KEIT“. Dir. – J. Geniušas	9 d. 17 val. – <i>S. Vainiūno namuose</i> – koncertas LMTA 80-mečiui. Dalyvauja šios aukštosios muzikos mokyklos ugdytinės R. Mažuolytė (smuikas), J. Dvariono kl.), K. Michalkevič (fortepijonas, A. Žvirblytės kl.), R. Dzimidaitė ir E. Girčytė (A. Stasiūnaitės dainavimo kl.) ir M. Jurgilaitė (kanklės, J. Babaliauskienės kl.). Fortepijono partiją atlikis N. Baranauskaitė ir I. Vyšniauskaitė
2 d. 12 val. – Just. Marcinkevičiaus „GRYBŲ KARAS“. Rež. – A. Mikutis	Kauno kamerininis teatras	10 d. 17 val. – PREMJERA! Z. Liepinio „ADATA“
3 d. 12 val. – „BATUOTAS KATINAS“ (Ch. Perrault pasakos motyvais). Rež. – A. Mikutis	1 d. 18 val. – L. Andrejevo „JUDAS ISKARIOTAS“. Rež. – S. Rubinovas	11 d. 17 val. – <i>S. Vainiūno namuose</i> – koncertas LMTA 80-mečiui. Dalyvauja šios aukštosios muzikos mokyklos ugdytinės R. Mažuolytė (smuikas), J. Dvariono kl.), K. Michalkevič (fortepijonas, A. Žvirblytės kl.), R. Dzimidaitė ir E. Girčytė (A. Stasiūnaitės dainavimo kl.) ir M. Jurgilaitė (kanklės, J. Babaliauskienės kl.). Fortepijono partiją atlikis N. Baranauskaitė ir I. Vyšniauskaitė
8 d. 18 val. – „GELEŽIS IR SIDABRAS“ (pagal V. Šimkau eiles). Insc. aut. ir rež. – R. Kazlas	2 d. 18 val. – D. Čepauskaitės „KAVINĖ PASBLEZA“. Rež. – S. Rubinovas	12 d. 17 val. – <i>S. Vainiūno namuose</i> – koncertas LMTA 80-mečiui. Dalyvauja šios aukštosios muzikos mokyklos ugdytinės R. Mažuolytė (smuikas), J. Dvariono kl.), K. Michalkevič (fortepijonas, A. Žvirblytės kl.), R. Dzimidaitė ir E. Girčytė (A. Stasiūnaitės dainavimo kl.) ir M. Jurgilaitė (kanklės, J. Babaliauskienės kl.). Fortepijono partiją atlikis N. Baranauskaitė ir I. Vyšniauskaitė
Mažoji salė	3 d. 18 val. – F. Rabelaio „GARGANTUĀ IR PANTAGRİUELİS“. Rež. – S. Rubinovas	13 d. 17 val. – <i>S. Vainiūno namuose</i> – koncertas LMTA 80-mečiui. Dalyvauja šios aukštosios muzikos mokyklos ugdytinės R. Mažuolytė (smuikas), J. Dvariono kl.), K. Michalkevič (fortepijonas, A. Žvirblytės kl.), R. Dzimidaitė ir E. Girčytė (A. Stasiūnaitės dainavimo kl.) ir M. Jurgilaitė (kanklės, J. Babaliauskienės kl.). Fortepijono partiją atlikis N. Baranauskaitė ir I. Vyšniauskaitė
2 d. 14 val. – N. Indriūnaitės „BALTOŠ PASAKOS“ (pagal H.Ch. Anderseno pasakas). Rež. – N. Indriūnaitė	4 d. 18 val. – L. Fallio „MADAM POMPADUR“. Dir. – J. Janulevičius	14 d. 17 val. – <i>S. Vainiūno namuose</i> – koncertas LMTA 80-mečiui. Dalyvauja šios aukštosios muzikos mokyklos ugdytinės R. Mažuolytė (smuikas), J. Dvariono kl.), K. Michalkevič (fortepijonas, A. Žvirblytės kl.), R. Dzimidaitė ir E. Girčytė (A. Stasiūnaitės dainavimo kl.) ir M. Jurgilaitė (kanklės, J. Babaliauskienės kl.). Fortepijono partiją atlikis N. Baranauskaitė ir I. Vyšniauskaitė
3 d. 14 val. – R. Mikučio „LIUNĖS NUOTYKIAI“. Rež. – A. Grybauskaitė	5 d. 18 val. – D. Čepauskaitės „BE GALO ŠVELNI ŽMOGŽUDYSTĖ“. Rež. – S. Rubinovas	15 d. 17 val. – <i>S. Vainiūno namuose</i> – koncertas LMTA 80-mečiui. Dalyvauja šios aukštosios muzikos mokyklos ugdytinės R. Mažuolytė (smuikas), J. Dvariono kl.), K. Michalkevič (fortepijonas, A. Žvirblytės kl.), R. Dzimidaitė ir E. Girčytė (A. Stasiūnaitės dainavimo kl.) ir M. Jurgilaitė (kanklės, J. Babaliauskienės kl.). Fortepijono partiją atlikis N. Baranauskaitė ir I. Vyšniauskaitė
Menų spaustuvė		
2 d. 12 val. <i>Juodojoje salėje</i> – PREMJERA! „TÉČIO PASAKA“. Rež. – A. Kirvela ir J. Tertelis (teatro laboratorija „Atviras ratas“ ir kūrybinė studija)	2 d. 12 val. – „UNDINĖLĖ“ (H.Ch. Anderseno pasakos motyvais). Rež. – O. Žiugžda	16 d. 17 val. – <i>S. Vainiūno namuose</i> – koncertas LMTA 80-mečiui. Dalyvauja šios aukštosios muzikos mokyklos ugdytinės R. Mažuolytė (smuikas), J. Dvariono kl.), K. Michalkevič (fortepijonas, A. Žvirblytės kl.), R. Dzimidaitė ir E. Girčytė (A. Stasiūnaitės dainavimo kl.) ir M. Jurgilaitė (kanklės, J. Babaliauskienės kl.). Fortepijono partiją atlikis N. Baranauskaitė ir I. Vyšniauskaitė
2 d. 12 val. <i>Kišeninėje salėje</i> – „PASAKA APIE KARALIUS“. Rež. – S. Degutytė („Stalo teatras“)	3 d. 12 val. – „PASAKA APIE LIETAUŠIŲ LAŠELĮ“. Rež. – O. Žiugžda	17 d. 17 val. – <i>S. Vainiūno namuose</i> – koncertas LMTA 80-mečiui. Dalyvauja šios aukštosios muzikos mokyklos ugdytinės R. Mažuolytė (smuikas), J. Dvariono kl.), K. Michalkevič (fortepijonas, A. Žvirblytės kl.), R. Dzimidaitė ir E. Girčytė (A. Stasiūnaitės dainavimo kl.) ir M. Jurgilaitė (kanklės, J. Babaliauskienės kl.). Fortepijono partiją atlikis N. Baranauskaitė ir I. Vyšniauskaitė
3 d. 15 val. <i>Kišeninėje salėje</i> – „KAM-PAVORIS“. Kūrėjai S. Mikalauskaitė, I. Pačėsaitė (teatras „Dansema“)	4 d. 12 val. – „VERPALŲ PASAKOS“	18 d. 17 val. – <i>S. Vainiūno namuose</i> – koncertas LMTA 80-mečiui. Dalyvauja šios aukštosios muzikos mokyklos ugdytinės R. Mažuolytė (smuikas), J. Dvariono kl.), K. Michalkevič (fortepijonas, A. Žvirblytės kl.), R. Dzimidaitė ir E. Girčytė (A. Stasiūnaitės dainavimo kl.) ir M. Jurgilaitė (kanklės, J. Babaliauskienės kl.). Fortepijono partiją atlikis N. Baranauskaitė ir I. Vyšniauskaitė
5 d. 19 val. <i>Juodojoje salėje</i> – „MANO VARDAS CARLIS“. Rež. – T. Stirna („Stop! Idea“)	10 d. 17 val. – PREMJERA! Z. Liepinio „ADATA“	19 d. 17 val. – <i>S. Vainiūno namuose</i> – koncertas LMTA 80-mečiui. Dalyvauja šios aukštosios muzikos mokyklos ugdytinės R. Mažuolytė (smuikas), J. Dvariono kl.), K. Michalkevič (fortepijonas, A. Žvirblytės kl.), R. Dzimidaitė ir E. Girčytė (A. Stasiūnaitės dainavimo kl.) ir M. Jurgilaitė (kanklės, J. Babaliauskienės kl.). Fortepijono partiją atlikis N. Baranauskaitė ir I. Vyšniauskaitė
5 d. 19 val. <i>Kišeninėje salėje</i> – „ANTI-GONĖ (NE MITAS)“. Rež. – I. Stundžytė (teatro laboratorija „Atviras ratas“)	11 d. 12 val. – „PASAKA APIE LIETAUŠIŲ DAINININKĘ“. Rež. – S. Rubinovas	20 d. 17 val. – <i>S. Vainiūno namuose</i> – koncertas LMTA 80-mečiui. Dalyvauja šios aukštosios muzikos mokyklos ugdytinės R. Mažuolytė (smuikas), J. Dvariono kl.), K. Michalkevič (fortepijonas, A. Žvirblytės kl.), R. Dzimidaitė ir E. Girčytė (A. Stasiūnaitės dainavimo kl.) ir M. Jurgilaitė (kanklės, J. Babaliauskienės kl.). Fortepijono partiją atlikis N. Baranauskaitė ir I. Vyšniauskaitė
7 d. 19 val. <i>Juodojoje salėje</i> – B. Kinko „SPARNUOTAS MATAS“. Rež. – A. Giniotis (teatro laboratorija „Atviras ratas“)	12 d. 12 val. – „ATÉJAU, PAMÄČIAU, NE GALÉJAU“. Pjesės aut. ir rež. – V.V. Landsbergis (VŠĮ „Laimingu žmonės“)	21 d. 17 val. – <i>S. Vainiūno namuose</i> – koncertas LMTA 80-mečiui. Dalyvauja šios aukštosios muzikos mokyklos ugdytinės R. Mažuolytė (smuikas), J. Dvariono kl.), K. Michalkevič (fortepijonas, A. Žvirblytės kl.), R. Dzimidaitė ir E. Girčytė (A. Stasiūnaitės dainavimo kl.) ir M. Jurgilaitė (kanklės, J. Babaliauskienės kl.). Fortepijono partiją atlikis N. Baranauskaitė ir I. Vyšniauskaitė
8 d. 19 val. <i>Juodojoje salėje</i> – „FEEL LINK“. Kūrėjai ir atlikėjai L. Žakevičius ir A. Gudaitė (jaunųjų scenos menininkų programa „Atvira erdvė“)	13 d. 12 val. – „ASTUONIUS MY-LINČIOS MOTERYS“. Rež. – N. Mirončikaitė	22 d. 17 val. – <i>S. Vainiūno namuose</i> – koncertas LMTA 80-mečiui. Dalyvauja šios aukštosios muzikos mokyklos ugdytinės R. Mažuolytė (smuikas), J. Dvariono kl.), K. Michalkevič (fortepijonas, A. Žvirblytės kl.), R. Dzimidaitė ir E. Girčytė (A. Stasiūnaitės dainavimo kl.) ir M. Jurgilaitė (kanklės, J. Babaliauskienės kl.). Fortepijono partiją atlikis N. Baranauskaitė ir I. Vyšniauskaitė
8 d. 19 val. <i>Kišeninėje salėje</i> – „BRAN-GIOJI MOKYTOJA“. Rež. – I. Stundžytė	14 d. 12 val. – „ŠTOKAVIČIUS“. Rež. – S. Rubinovas	23 d. 17 val. – <i>S. V</i>

